

MMA • KIŞISEL ALAN • SZEMÉLYES TÉR • PERSONAL SPACE

MMA
MAGYAR
MŰVÉSZETI
AKADÉMIA

KIŞISEL ALAN SZEMÉLYES TÉR PERSONAL SPACE

KIŞISEL ALAN

SZEMÉLYES TÉR

PERSONAL SPACE

MACAR SANAT AKADEMISININ GÜZEL SANATLAR BÖLÜMÜNÜN SERGİSİ
MACAR KÜLTÜR MERKZİ

A MAGYAR MŰVÉSZETI AKADEMIA KÉPZŐMŰVÉSZETI TAGOZATÁNAK KIÁLLÍTÁSA
ISZTAMBULI MAGYAR KULTURÁLIS KÖZPONT

EXHIBITION OF THE SECTION OF FINE ARTS OF THE HUNGARIAN ACADEMY OF ARTS
HUNGARIAN CULTURAL CENTER IN ISTANBUL

14. 09. 2017. – 12. 11. 2017.

15. İstanbul Bienali'nin komşu etkinlikler programı kapsamında gerçekleştirilmektedir.

A kiállítás a 15. Isztambuli Biennálé társprogramjaként került megrendezésre.

Realised as part of the 15th Istanbul Biennial's neighbouring events programme.

Giriş mesajı

– öneriler

Macar Sanat Akademisi, İstanbul'da 15. İstanbul Bienali'yle eşzamanlı ve komşu etkinlik olarak Macar Kültür Merkezi'nde güzel sanatlar sergisini düzenleyebileceğini son derece önemli bulmaktadır. Macar Sanat Akademisi'ni Ocak 1992 tarihinde 22 üstün sanatçı kurmuştur. 20 yıl boyunca dernek olarak faaliyet gösteren Akademi Macar kültürün değerlerini koruyan yetkili topluluk haline gelerek Macaristan Meclisi tarafından kamu kuruluşu olarak seçilmiştir. Macar Sanat Akademisi'nin günümüzde dokuz bölümü mevcuttur. Çalışmalarına Macaristan sınırlarının dışında yaşayan Macar sanatçıları da dahil etmekte, ayrıca ulusal ve uluslararası sanat yaşamında onların tanıtımını da üstlenmektedir.

Doğu ve Batı, Kuzey ve Güney arasında bir köprü inşaatçısı olmak istiyoruz. Şu anda sergilenen sanat eserleri de bu irademizin bir işaretidir. Sanatçılarımızın arasında bu görevi kendine uygun bulan ve onu kendi eserlerinde tasvir edebilen uluslararası sanatçılar bulunur. Kùltürler, medeniyetler arasında bir köprünün inşa etme fikri İstanbul Bienali'nin bu seneki konseptinde ifade edilen "iyi bir komşu" fikrine ev ve yurt kavramına yakından bağlantılıdır. Macar Sanat Akademisi sergisinin odak noktasında kişisel alanı tasvir ederek diğer kültürel geçmişe sahip Bienal ziyaretçileri için çağdaş Macar sanatın, belki de kendi yorumlarından farklı olan, yorumları ile ilgili bilgi vermektedir. Macar güzel sanatlar sergisinde keyifli zaman geçirmenizi umuyorum!

György Fekete, Prof. emeritus
MMA (Macar Sanat Akademisi) Başkanı

Bevezető üzenet

– javaslatok

A Magyar Művészeti Akadémia rendkívül fontosnak tartja, hogy Isztambulban, a 15. Isztambuli Biennáléval egy időben, annak egyik társrendezvényeként képzőművészeti kiállítást rendezhet az Isztambuli Magyar Intézetben. Az MMA-t 1992 januárjában 22 jeles művész alakította meg. A két évtizeden keresztül egyesületként működő akadémia a magyar kultúra értéktőrző, mértékadó közösségévé vált, amikor 2011-ben az Országgyűlés köztestületi szintre emelte. A Magyar Művészeti Akadémiának ma kilenc tagozata van, munkájába bevonja a határainkon túl élő magyar művészeket is, valamint gondoskodik bemutatójukról a hazai és a nemzetközi művészeti életben.

Hídépítők akarunk lenni Kelet és Nyugat, Észak és Dél között. A most felvonultatott alkotások is ezt az elhatározásunkat jelzik. Olyan világhírű művészek vannak az alkotók között, akik ezt a szerepkört átérzik és művészetükben megjelenítik. A kultúrák, civilizációk közötti híd építésének gondolata szorosban kapcsolódik a Biennálé idei koncepciójában megfogalmazott elképzeléshez, „a jó szomszéd”, az otthon és a haza fogalmához is. Az MMA kiállítása, fókuszában a személyes tér megjelenítésével, ezúttal a más kulturális háttérrel rendelkező Biennálé-látogatók számára nyújt betekintést kortárs magyar – s az övékétől talán eltérő – interpretációkba. Kívánom, hogy legyen örömük a magyar képzőművészeti kiállításban!

Prof. emeritus **Fekete György**
az MMA elnöke

Introductory Message

– Suggestions

The Hungarian Academy of Arts considers it extremely important that it can arrange a fine arts exhibition at the Hungarian Institute in Istanbul simultaneously with the 15th Istanbul Biennial, as one of its associate events. The Hungarian Academy of Arts was founded by 22 distinguished artists in January 1992. In the two decades of operating as an association, the Academy became a value preserving and authoritative community; then Parliament re-established it as a public body in 2011. Today, the Academy works in nine Sections, and it involves Hungarian artists living beyond our borders, helping to disseminate their work in the Hungarian and international art scenes.

We want to build bridges between East and West, between North and South. The works presented here attest to this resolve of ours. Their makers, including world-renowned artists, have a sense of this role and display it in their art. The idea of building bridges between cultures and civilizations is closely related to the notions of "a good neighbour", home and homeland set out in the programme of this year's Istanbul Biennial. The exhibition of the Hungarian Academy of Arts, focusing on representations of personal space, gives visitors of the Biennial with a different cultural background an insight – perhaps a different insight – into contemporary Hungarian interpretations. I wish everyone to enjoy in the Hungarian fine art exhibition.

Professor emeritus **György Fekete**
President of the Hungarian Academy of Arts

Alandan yere kadar

Mekândan hiçbir şey daha karmaşık ve aynı zamanda daha yalın olamaz. Belki de sadece onun ikiz kardeşi olan Zaman. Bir küçük çocuğun ilk öğrenmeye başladığı konu mekânda bir objeye nasıl ulaşabilmesidir. Tecrübeler kazanması ve pratik yapması gerekir. Ve bundan sonra tüm hayatımız tutar-bırakır, çıkar-koyar, beraber-ayrı, yakın-uzakta, burada-orada, yukarı-aşağı, buraya-oraya monotonisi ile geçer. Edward T. Hall, „Saklı Boyut” adı olan uluslararası ün kazanmış kitabın yazarı Oxford Dictionary sözlüğün cep baskısında en az beş bine yakın (tüm sözcük hazinesinin %20’si!) bir şekilde mekân kavramıyla ilgili, az önce sıralanmış sözcükler gibi, kelime bulunduğunu hesaplamıştır. Örnek olarak devam edebiliriz de: yer, alan, giriş, dikey-yatay, yayılır, kaplar, sınırlar, böler, bağlar, bitişik...

İstanbul Kültür Sanat Vakfı’nın düzenlediği İstanbul Bienali’nin adı ve konusu: a good neighbour, iyi bir komşu. Komşuluğun, bir arada var olmanın ne anlama geldiğini ve onların tasvir etmesi için - bilimin ve edebiyatın yanı sıra - sanatın öykücü dalları, yani film, tiyatro ve onlara yakın biçimleri daha uygundur. Norman McLaren’in animasyon yönetmeninin acımasız gerçek olan küçük filmi Komşular (Neighbours) gibi.

Güzel sanatlarda tarih resmi ve janr resmi döneminin geçmesinden sonra öyküleme yaklaşımı tam olarak imkânsız değilse de, daha nadiren bulunur. 20. yüzyılda özellikle ressamlık ve heykeltıraşlık kendilerine özgü görsel ortamına, tuvalin boyutuna ve plastik mekana geri dönmüştür.

Bu geri çekinme hem sembolik hem de olgusaldır.

Keşişin kendi mağarasına geri çekinmesi gibi. Onun kişisel mekânı elini uzatıp bir şeyi tutabildiği mesafeden daha fazla değildir. Yemeğe, içeceğe, muma, bıçağa ulaşabildiği bir mesafe. Ressamın fırçayı tuttuğuna benzer bir şekilde çizdiği çizginin uzunluğu çoğu zaman kendi eli uzunluğundan daha uzun değildir. Heykeltıraş da keskiyi ve çekici kendi kişisel mekanında kullanır. Geleneksel bir sanatçı bu kişisel alanda çalışır. (Tek bir çekimde hava saldırısını düzenleyen film yapımcısı gibi değil.) Bu mesafe sınırlı olmasına rağmen hakikidir. Çünkü bir şeyin sınırlı olması kozmik olamayacağına anlamına gelmez. Bir çocuğun mekân algılama duygusu gibi kim kendisini yıldızları kucaklıyor gibi hisseder, ama yine de bir kuru ot yığının üzerine çıkar çünkü onlara daha yakın olmak ister.

Her şey görecelidir. Bir mesafeyi nasıl algıladığımız ve ne kadar uzakta olduğunu hissettiğimiz sadece bireylere göre değil, insanlara, ülkeye, mahalleye ya da çağa göre de değişir. Hopilerin dilinde mesela ‘zaman’ kavramını ifade edebilen bir kelime olmadığı gibi mekân kavramını ifade edebilen bir kelime de yoktur, çünkü bu iki kavram birbirinden ayrılmazdır. Lee Whorf yazdığı gibi „hopi düşünce dünyasında hayali bir mekân yoktur, [...] gerçek mekân ile hayali bir şekilde ilgilenemezler, bunu sadece gerçek mekânda yapabilirler.” Hopiler, gerçekte taştan binalar inşa edebildiklerine rağmen hayali bir odada bir objeyi koyamadıkları için üç boyutlu bir mekânı işaret edebilen sözcükleri de çok azdır.

Dil, gerçek koşulları gerçekçi bir şekilde resmettiği gibi Edward T. Hall, kendi Arap tanıdıklarıyla yaptığı sohbetlerin sırasında kapalı bir

mekân ile ilgili konuştukları zaman „mezar” kelimesini birden fazla kez kullandıkları için bu gerçeği açıklığa kavuşturdu. Güney ülkelerinde kişisel alanın sorunu hesaplanabilir mesafelerden daha çok insan vücudu ve vücudun hareketleriyle ilgilidir. Daha Kuzeye gittikçe kişisel alanların boyutu birkaç santimetre olsa bile gittikçe artar. Bu santimetrelere, „auranın” koruması için, hayatlar ama en az iyi bir komşuluk bağlıdır.

Güzel sanatlar kendi araç gereçleriyle mekânsal ilişkiyi mükemmel bir şekilde yansıtır. Çünkü kapalı alanları mezar olarak sadece Araplar algılanmaz Rus avangart ressam El Lissitzky de bununla ilgili şöyle diyor: “mekanı, canlı vücudumuzun boyalı tabutunu kendimizden reddederiz.” Sonra kapalı alanların konsepti daha baskıcı bir hal alarak Francis Bacon adı olan İngiliz ressamın klostrofobik cam küplerinde geri gelir. Başka bir anlayışla sanatın tarihi mekân algılamaların alternasyonudur.

Macar Sanat Akademisi’nin sanatçıları 2016 yılında Münih’te Künstlerhaus’ta düzenlenmiş Futur II adı olan sergide zamanla ilgili yorumlar sergilediler. Şuan ki İstanbul’da düzenlenen sergi zamanın siyam ikizi olan mekân ile ilgilidir. Güzel sanatlar, tabii ki bilim veya kavramsal düşünmenin herhangi bir türü gibi konuları aynı bir şekilde „ele almaz”. Güzel sanatlarda objeler ve kavramlar görsel bir iz olarak mevcutlar. Ressamlığın iki boyutunda üçüncü ve dördüncü boyut da gizlidir. Örneğin sanat eserinin oluşturma sürecinde bir çizginin çizildiği zaman. Tablo veya heykel geçen zamanı ilk ve son olarak tutsak eden bir kap oluşturur.

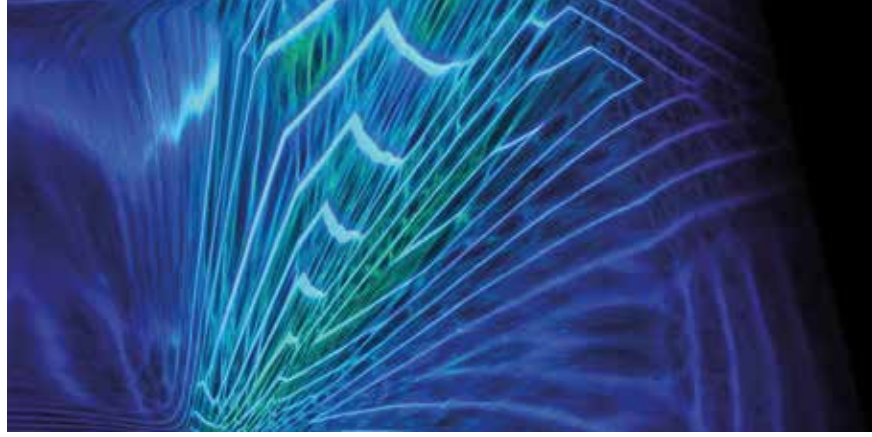
Kişisel Alan adı olan sergi, 15. İstanbul Bienali’nden bağımsız, çünkü kendini sadece onun komşu etkinliği olarak tanıtır, ve „iyi komşuluk” konusuna bağlı olarak kişisel alanının konsepti hem insanlar arasındaki boşlukla, bu dinamik ve hayati önem taşıyan bu görünmez ölçekle, hem de sanatçının ve sanat eserinin oluşturma mekânıyla da ilgilidir. Sanat eserin bağımsız alanı sadece özel yerini doğrular: yani bu şekilde „gerçek dünyada” eşi olmayan bir mekân ve zaman izine, bir modele dönüşür ve dış dünyayı en asılsızca bile yansıtabilir. Sanat eserlerin, kendilerinin dışındaki alanda yer kaplayarak kendi alanları ve zamanları vardır ve bu ifade de paradoks ama sanat eserlerinin kendi „dünyasından” sadece bu şekilde bahsedebiliriz.

Bu ayrı dünyalar gerçek alanları çağrıştıracırlar, ama her zaman sanatçının „kendi kişisel alanları” kalırlar.

Bu katalogta reproduksiyonların yanında sanatçıların doğrudan ve dolaylı yorumların okuyabileceğimiz çok özel bir durumdur. Bundan farklı yorumlarla onların önüne geçmek pek uygun bir davranış değildir. Ancak sergilenen eserleri sadece listeyerek bir şekilde genelleme riskine girmeden gruplandırmaya çalışalım. János Aknay, Márton Barabás, Attila Csáji, Ádám Farkas, Miklós Szócs TUI, Mihály Vargha, László Vinczeffy çoğu zaman geometrik veya katılaştıran organik tasarımlarıyla kişiselleştirmiş sembolik alanları „resmederler”. Ama eserlerinin manası geniş bir alana yayılır, doğal etkilenmeden mikro ve makro dünyasından, konstrüktif metafizik kristalleşen şekillere kadar. Sándor Filep, Péter Földi, György Jovián, Tamás Kárpáti, Pál Kő, Zoltán Móser açıkça anlaşılır bir şekilde doğal tecrübelerden yola çıkarlar. Figürlerle veya figürsüz ve temeli oluşturan doğal deneyimi kendi eserlerinin

alanına dönüştürüyorlar. Imre Bukta, Gábor Lajta (bu satırları yazan), Sándor László Veress ve Gábor Véssey belli bir şekilde tanımlanmış bir alanda birden fazla figürü hareket ettirirler ve figürlerin ilişkisini janr resmin çağdaş, gerçekçi veya absürt bir şekilde resmederler. Károly Elekes, István Regős, József Szurcsik, Péter Stefanovits, Árpád Szabados ürkütücü figürlerini, nesnelerini rüya gibi mekânlara veya kutulara koyarlar. Bir mekân onlar için sadece hatırlamanın ve hayalın alanlarına dönüşür. Péter Kovács’in mekânız anlayışıyla, boşlukta yüzen figürleriyle; András M. Novák’in tekrarlanan düz şekillere dönüştürülmüş korkutucu gerçekle az önceki sanatçıyla karşılaştırdığımızda ayrı bir yere sahip. 15. İstanbul Bienali’nin medya odaklı konseptine en yakın olan eser László Ujvárossy’nin eseridir. Manzarayı, arkasından ışık vererek aydınlatmış resimlerle, film sahnelemesiyle bölerek eserin tamamen sıradan mekanını bir çarşaf oluşturur, yani insan hayatının üçte birinin en kişisel alanı sağlar.

Gerçek sanat eseriyle karşılaştırarak bizim sınıflandırma görüşlerimizi sadece soyut ve şematik yön göstergeleri olduklarını kabul etmemiz lazım. “Masal anlatılmış gibi” alanlar daha soyutlar, hemen hemen boşlar, hayatla tabloların ve heykellerin desenleri, dokusu, canı çeken ve mutlu fırça hareketleri, renk geçişleri, sıyırmaları, çizikleri dolduruyor.

Bir şeyden genel olarak söz etmek faydalı olabilir. Hakiki „kişisel alan” ahlaki açıdan tam genius loci (yerin ruhu) kavramına kadar genişletilebilir. Alan artık alan konumundan çıkıp yere dönüşür ve bunu sanat eserlerinde de fark edebiliriz; proksemik alanların duygularla canlandırılabilir yerlere dönüşmesi gibi. Macaristan bu anlamda eşsiz bir eritme potasıdır ve Béla Hamvas’ın, büyük Macar filozof ve yazar, “5 zeka” adı olan denemesinde okuduğumuz gibi Macarların maneviyatı beş radyasyonun çapraz ateşine tutulur: Kuzey, Güney, Doğu, Batı ve eski tarihi Macaristan’dan çıkarılmış Erdel ışık demetlerinin çapraz noktasındadır. Tüm etki tabii ki eş zamanlı olarak etkisini göstermez ve bölgelere ayırt edemez (bir ilin veya bir şehrin bile birden fazla çeşitli maneviyatı olan yeri olabilir), ama onların birbirilerine yakınlaşması daha bereketlidir. Macaristan’daki beş zekanın etkisini göstermek için sergimizdeki sanatçılardan Szentendre’de oturan János Aknay mimarisinin Güney Batı yaklaşımını, Márton Barabás ve Miklós Szócs TUI’nin gerçekçi süslemesinin Güney Doğulu Batılı etkilenmiş olduğunu; Attila Csáji’nin Kuzeyli ışık gizemliliğini bilimsel Batılı anlayışla ve Doğulu hat sanatıyla birleştiren girişimini; Imre Bukta Erdeli ve Kuzey Batılı maneviyatını neşeli destansal üslubunu veya özellikle Sekelistan kimliğine sahip sanatçıların arasında Mihály Vargha’nın Hamvas’ın ifadesiyle „derin zıtlıkları köprüleyen” Erdelli olduğunu, ayrıca Erdelli olan László Vinczeffy’nin Erdelli Doğuyla (Bizans) ışıklandırılmış trajik ikonik olduğunu vurgulamak isterim. Székelykeresztúr’da doğmuş olan Károly Elekes ve Szilágyssomlyó’da doğmuş olan György Jovián Erdelli „çok çeşitliliklerini, ikili” (Hamvas ifadesiyle) olduklarını, Károly Elekes karamsar Kuzeyli, György Jovián Batılı sağduyuna sahip. Her sanatçı konusunda Macaristan ile ilgili arketiptik özelliklerin incelenmesi ilginç bir görev olurdu, ama işbu tanıtımın çerçevesinde yetlerine „alan ve yer” yoktur.

Bu katalogu okuduğunuz zaman birden fazla sanatçımızın bir ortak özelliği daha göze çarpabilir. Bu çağdaş Macar sanatçıların (Orta Avrupa sanatından bağımsız olmayan bir şekilde) bir trajik veya melankolik özelliği vardır. Mizahi veya neşeli göründüklerine rağmen bile. Sanki Macar (ve Orta Avrupalı) sanatçıların ölüm bilinci ve risk farkındalığı Fransız, İtalyan veya Amerikalı sanatçılarından daha yüksek gibi. Ama bunun incelemesi bizi çok uzağa götürür. Belki de mekândan ve zamandan ötesine değil, tam bunun tersine mekâna ve zaman doğru yönlendirerek, onlardan ayrılmaz bir şekilde.

Gábor Lajta

A tértől a helyig

Semmi sem egyszerűbb és semmi sem bonyolultabb, mint a tér. Talán csak ikertestvére, az idő. És ketten együtt. Amit a kisgyermek először kezd tanulni, az, hogy a térben elérjen valamit. Tapasztalnia és gyakorolnia kell. És azután egész életünk a megfog-eleseszt, kimegy-bemegy, kivesz-beteszt, együtt-külön, közel-távol, itt-ott, erre-arra, föl-le, ide-oda monotóniájával zajlik. Edward T. Hall, a *Rejtett dimenziók* című világhírű könyv szerzője kiszámolta, hogy csak az Oxford Dictionary zsebkiadásában majd’ ötezer szó (a teljes szókészlet 20 százaléka!) valamilyen formában a térrel függ össze, ahogy az előbb sorolt szavak is. Folytathatnánk, a példa kedvéért: hely, terület, bejárás, függőleges-vízszintes, kiterjed, elfoglal, határol, elválaszt, összeköt, szomszédos. . .

A 2017-es Isztambuli Biennálé címe és témája: *A good neighbour, Egy jó szomszéd*. Hogy mit jelent a szomszédság, az együttélés, annak ábrázolására – a tudomány és az irodalom mellett – a művészetnek inkább az elbeszélő megjelenítésre fogékony ágai, a film, a színház és rokonműfajaik alkalmasak. Mint Norman McLaren animációs rendező kegyetlenül igaz kisfilmje, a *Neighbours*. A képzőművészetben a történelmi és zsánerfestészet elmúlása után a narratív megközelítés jóval ritkább, bár nem lehetetlen. A 20. században különösen a festészet és a szobrászat húzódtott vissza saját tisztán vizuális közegébe, a festővászon síkjába és a plasztikai térbe.

A visszahúzódnás egyszerre szimbolikus és konkrét. Akár egy remete, ki behúzódik a barlangjába. Személyes tere, a legfeljebb karnyújtásnyi táv, ameddig elér valamit. Éltet, italt, gyertyát, kést. Hasonlóan ahhoz, ahogy a festő az ecsetet tartja, s legnagyobb vonal-íve rendszerint nem nagyobb karjának hosszánál, s miként a szobrász a vésőt és a kalapácsot saját, úgynevezett személyes távolságában használja. A hagyományos művész ebben a személyes térben munkálkodik. (Nem úgy a filmrendező, ki egyetlen snittben levezénnel egy légítámadást.) Noha korlátozott ez a távolság, épp ezért hiteles. Mert nem jelenti azt, hogy korlátozt lenne, hogy ne lehetne akár kozmikus méretű. Mint a gyermek térléménye, aki úgy érzi, átkarolja a csillagokat, de feláll a szénakazal tetejére, mert akkor közelebb fér hozzájuk.

Minden viszonylagos. Hogy milyennek és mekkorának érzünk egy távolságot, az nemcsak egyénenként, hanem népenként, vidékenként, koronként változik. A hopi indiánok nyelvében például nincs megfelelője az ’idő’ szónak, s ha az időre nincs szavuk, akkor nem lehet a térre sem, hiszen a kettő elválaszthatatlan. Ahogy Lee Whorf írja: „[a] hopi gondolatvilágban nincs imaginárius tér, [...] nem tudnak képzeletben foglalkozni a valódi térrel, erre csak a valóságos térben képesek”. A hopik nem tudnak egy képzeletbeli szobába belehelyezni egy tárgyat – noha a valóságban kőházakat építenek –, s ezért olyan szavaik is alig vannak, melyek a háromdimenziós teret jelölnék.

A nyelv pedig hitelesen képezi le a tényleges viszonyokat, ahogy ez Edward T. Hall számára, arab ismerőseivel folytatott beszélgetéseiből is kiderült, amikor a zárt térrel kapcsolatban többször

elhangzott a ’sírolt’ szó. A személyes tér kérdése a déli országokban sokkal inkább összefügg a testtel, a test dinamizmusával, mintsem a kimérhető távolságokkal. Minél északabbra megyünk, a személyes távolságok annál inkább nőnek, noha olykor csak centiméterekkel. Ezeken a centimétereken, az „aura” védelmén azonban életek is múlhatnak, de legalábbis a jó szomszédság.

A képzőművészet a maga módján tökéletesen tükrözi a térhez való viszonyt. Mert nemcsak az arabok érezhetik „síroltnak” a zárt teret, az orosz avantgárd festő El Liszickij is elhatárolódott ettől: „[a] teret mint eleven testünk festett koporsóját elutasítjuk magunktól”, hogy később az angol festő, Francis Bacon klausztróbiás üvegkockáiban annál nyomasztóbban térjen vissza a zárt tér szorítása. Bizonyos értelemben a művészet története térfelfogások váltakozása.

A Magyar Művészeti Akadémia képzőművészeinek 2016-os müncheni Künstlerhaus-beli kiállítása az idő témájára reflektált *Futur II* címmel. A mostani, Isztambulban rendezett kiállítás pedig az idő szíami ikertestvérevel, a térrel foglalkozik. A képzőművészet persze nem úgy „foglalkozik” témákkal, ahogy a tudomány, vagy a fogalmi gondolkodás bármely módzata. A képzőművészetben a tárgyak és fogalmak vizuális lenyomatként vannak jelen. A festészet két dimenziójában benne rejlik a harmadik dimenzió, sőt a negyedik dimenzió is – az alkotás folyamatának, például egy vonal meghúzásának idejében. A kép vagy a szobor pedig azt az edényt alkotja, amely egyszer és mindenkorra rabul ejti a múltó időt.

A *Személyes tér* című kiállítás nem független a 2017-es Isztambuli Biennálétól, hiszen annak társrendezvényeként mutatkozik be, s a „jó szomszédság” kérdéséhez kapcsolódva a személyes tér koncepciója egyszerre utal az emberek közti térközre, erre a dinamikus és életbevágóan fontos láthatatlan mértékre, ugyanakkor utal a művész és a műalkotás terére is, amelyben a mű megszületik. A műalkotás önálló tere pedig ismét csak kivételes helyzetét bizonyítja: ezáltal olyan tér- és időlenyomattá válik, olyan modellé, melynek nincs megfelelője a „való világban”, tükrözheti akár a legilluzórikusabb módon a külvilágot. A műalkotásnak saját tere és ideje van, miközben helyet foglal egy rajta kívüli másik térben és időben – s ez a kijelentés is paradoxon, ám csak így beszélhetünk joggal a művek „világáról”. Ezek a külön világok felidézhetnek valódi tereket, de mindig a művész „személyes terei” maradnak.

Különleges alkalom, hogy egy katalógusban a reprodukciók mellett az alkotók közvetlen-közvetett kommentárjait is olvashatjuk. Nem nagyon illendő más értelmezéssel eléjük tolnakodni. Mégis, egészen felsorolásszerűen, a sematizálás kockázatát felvállalva próbáljuk meg csoportosítani a kiállított műveket. Aknay János, Barabás Márton, Csáji Attila, Farkas Ádám, Szócs Miklós TUI, Vargha Mihály, Vinczeff László személyessé tett szimbolikus tereket „ábrázolnak” a többnyire geometrikus, vagy megszilárduló organikus formavilágukkal. Ám műveik jelentése széles skálán mozog, a természeti érintettségétől a mikro- és makrovilágokon át a konstruktív-metafizikussá kristályosodó formákig. Filep Sándor, Földi Péter, Jovián György, Kárpáti Tamás, Kő Pál, Móser Zoltán még egyértelműbben természeti élményekből indulnak ki, alakokkal, vagy azok nélkül, s az alapul szolgáló naturális élményt transzponálják a mű saját terévé. Bukta Imre, Lajta Gábor (jelen sorok írója), Veress Sándor László és Véssey Gábor több alakot mozgatnak egy többé-kevésbé meghatározott térben, s a figurák interakcióit ábrázolják, a valamikori „zsánerfestészetet” kortárs, reális, vagy akár abszurd hangnemben megidézve. Elekes Károly, Regős István, Szurcsik József, Stefanovits Péter, Szabados Árpád álomszerű terekben vagy boxokban helyezik el olykor kísérteties szereplőiket, tárgyaikat, s a tér náluk az emlékezés és képzelet terepévé válik. Kovács Péter tér nélküli pillantásával, semmiben lebegő foszlányalakjaival; M. Novák András repetitív síkformákká vasalt fenyegető valóságával az előbbi alkotókhoz képest kissé külön helyezkednek el. Az Isztambuli Biennálé médiaközpontú karakteréhez Ujvárossy László installációja állhat a legközelebb:

miközben átvilágított képekkel, vetítéssel töri meg a látványt, a mű egészen prózai terét egy lepedővászon adja, vagyis annak az ágy-nak a takarója, amely az emberi élet egyharmadának legszemélyesebb teréül szolgál.

Be kell látni, hogy osztályozó szempontjaink csupán elvont és sematikus irányjelzők a tényleges művekhez képest. Az „elmesélt” terek még absztraktok, majdnem üresek, s élettel a képek és szobrok alakzatai, faktúrája, megszenvedett vagy örömteli ecsetjárása, színmodulációi, kopásai, repedései töltik meg.

Valamiről azonban még lehet, s érdemes általánosságban is szót ejteni. A konkrét „személyes tér” szellemi értelemben kitágítható egészen a „hely szelleme”, a genius loci határáig. A tér ekkor már helyé válik, ahogy a műalkotásokban is végbemegy a kimérhető proxemikai tér érzelmileg átlélhető helyé válása. Magyarország ilyen szempontból páratlan olvasztótégely, s miként Hamvas Béla *Az öt génuszban* kimutatta, a magyar szellemiség öt sugárzás kereszt-tüzében áll: Észak, Dél, Kelet, Nyugat és Erdély hatósugarainak metszéspontjában. A hatások persze nem mind egyszerre jelentkeznek, és nem oszthatók fel pontosan tájegységenként (egy megyének vagy akár egyetlen városnak is lehet többféle szellemiségű helye) de minél komplexebb az együttállás, annál gyümölcsözőbb. A magyarországi öt génusz hatásának szemléltetésére a kiállítás alkotói közül példaként említhetjük a szentendrei Aknay János architektúráinak dél-nyugati karakterét; Barabás Márton és Szócs Miklós TUI racionális ornamentikájának déli-keleti-nyugati érintettségét; Csáji Attilának az északias fénymisztikát a tudományos nyugati szemlélettel és a keleti kalligráfiával egyesítő törekvését; Bukta Imre Erdélyt és az észak-keleti szellemiséget összeolvasztó derűsen balladisztikus hangvételt vagy a kifejezetten székelyföldi identitású művészek közül Vargha Mihály „mély ellentéteket áthidaló” (Hamvas) erdélyiségét, illetve a szintén erdélyi Vinczeff László Kelettel (Bizánc) átvilágított tragikus ikonszerűségét. A Székelykeresztúrról származó Elekes Károly és szilágsomlyói születésű Jovián György, amellet, hogy megőrizték az erdélyi „sokrétűség, kettősség” (Hamvas) vonását, előbbinél a borongós északi, utóbbinál a nyugatias józan szellemiséggel itatódott át.

Izgalmas feladat volna egyenként minden alkotónál feltárni a magyarországi archetipusok jellegzetességeit, de erre a jelen bevezető keretei között nincs elég „tér és hely”.

A katalógust átlapozva azonban feltűnhet még egy többekre jellemző közös vonás. Látható, hogy ezeknek a kortárs magyar műveknek (a közép-európai művészettől nem függetlenül) van egy bizonyos tragikus vagy melankolikus karakterük. Még akkor is, amikor humorosnak, vagy derűsnek látszanak. Mintha a magyar (és közép-európai) művészek halandóságtudata, veszélytudata nagyobb lenne, mint mondjuk egy francia, olasz, vagy amerikai művészé. De mindennek az elemzése már valóban messzire vezetne, ha nem is túl téren és időn, ellenkezőleg, éppenhogy térbe és időbe vetve, tőlük elválaszthatatlanul.

Lajta Gábor

From Space to Place

Nothing is simpler and nothing more complicated than space. Perhaps its twin, time, might be. So as the two together might also. What a toddler first begins to learn is to reach for something in space. It has to experience and practise. And then our whole life is spent in the monotony of grasping and letting go, going out and coming in, taking out and putting in, together and alone, close and far, here and there, up and down. Edward T. Hall, author of the world-famous book *The Hidden Dimension*, calculated that some five thousand words (20 percent of all the words) in the *Pocket Oxford Dictionary* referred to space. We can continue for examples' sake: space, territory, traverse, vertical-horizontal, extend, occupy, delimit, separate, connect, neighbour...

The theme and title of the 2017 Istanbul Biennial is *A Good Neighbour*. Besides the social sciences and literature, the branches of the arts more predisposed to narrative depiction, such as film, theatre and the related genres, are more adept at depicting what is meant by being a good neighbour, coexistence. Like the animator Norman McLaren's cruelly true short film, *Neighbours*. In the fine arts, after historical and genre painting ceased, a narrative approach is far less common, though not impossible. In the twentieth century, painting and sculpture in particular withdrew into their purely visual media, the canvas plane and the plastic space.

The withdrawal is both symbolic and concrete. Like a hermit withdrawing to his cave. His personal space, a distance no more than an arm's length to reach something. Food, drink, candle, knife. Just as the painter holds his brush, and his largest line arc is usually no greater than what his arm's length can manage, and as the sculptor uses his chisel and hammer within his own so-called personal distance. The traditional artist works in this personal space. (Unlike the film director who produces an air raid in a single cut.) Although limited, this distance is thereby authentic. And though limited, it can have cosmic dimensions. As a child's experience of space, who feels like putting his arms around the stars, but climbs on top of the haystack to get closer to them.

Everything is relative. The sense of distance varies not only by individuals, but also people, country, and period. In the language of the Hopi Indians, for example, there is no equivalent of "time", and if there is no word for time, there cannot be any one for "space" either because the two are inseparable. According to Benjamin Lee Whorf, there was no imaginary space in Hopi thought; Hopis could not deal with real space in their imagination, only in actual space. They could not put an object in an imaginary room – though they did build real stone houses –, and thus had hardly any words for three-dimensional space.

Now language maps actual conditions truthfully, as it became clear for Edward T. Hall while conversing with of his Arab acquaintances who mentioned the word "grave" repeatedly about closed space. In southern countries, the issue of personal space is much more related to the body, to the dynamism of the body, than to

measurable distances. The more we go north, personal distances increase, though sometimes only by centimetres. However, these centimetres, the protection of the "aura", can be a matter of life and death, but at least good neighbourliness.

The fine arts, in their own way, perfectly reflect the relationship to space. Because it is not only Arabs who can associate closed space with a "grave", but the Russian avant-garde painter El Lissitzky also distanced himself from it saying: "We reject space as the painted coffins of our living bodies", only for the clutch of closed space to return later on in the claustrophobic glass cubes of the British painter Francis Bacon. In a sense, the history of art is the alternation of the concepts of space.

The 2016 exhibition of the artists of the Hungarian Academy of Arts entitled *Futur II* at the Munich Künstlerhaus reflected on the theme of time. The Istanbul exhibition now deals with its Siamese twin, space. The fine arts, of course, never deal with topics in the way the sciences or conceptual thought do. In fine arts, objects and concepts are present as visual impressions. The two dimensions of painting imply the third dimension and even the fourth one, the duration of the creative process, of the drawing of a line for example. A picture or a statue is the vessel that captures passing time once and for all.

The exhibition entitled *Personal Space* is not independent of the 2017 Istanbul Biennial, as it is its associate event, and, relating to the question of "good neighbourliness", the concept of personal space simultaneously refers to the interstice between humans, this dynamic and vitally important invisible measure, and it also refers to the space of the work of art and the artist where the work is made. The independent space of the work of art again proves its exceptional situation: it becomes an imprint of space and time, a model that has no equivalent in the "real world", it might even reflect the outside world in a most illusory way. The artwork has its own space and time, while it occupies a space and time outside it – and this is a paradox, yet it is the only way to be justified in speaking about the "world" of the artworks. These separate worlds can recall real spaces, but always remain the artist's "personal spaces".

It is unique to be able to read direct and indirect commentaries by the artist too in a catalogue in addition to reproductions. It is not very appropriate for another interpretation to intrude before them. Still, we might try to group the works displayed in a list of sorts, risking schematization. János Aknay, Márton Barabás, Attila Csáji, Ádám Farkas, Miklós Szócs TUI, Mihály Vargha, and László Vinczeffý "represent" symbolic spaces with their mostly geometric or solidified organic forms. But the meaning of their works varies widely, from natural inspiration through micro and macro worlds to forms crystallizing to be constructive and metaphysical. Sándor Filep, Péter Földi, György Jovián, Tamás Kárpáti, Pál Kő, and Zoltán Móser start out even more clearly from the experience of nature, with figures or without them, and transpose the underlying natural experience into the spaces of their artwork. Imre Bukta, Lajta Gábor (the present writer), Sándor László

Veress, and Gábor Véssey move several figures in more or less defined spaces, and depict their interactions, evoking former "genre painting" in contemporary, real or even absurd tones. Károly Elekes, István Regős, József Szurcsik, Péter Stefanovits, and Árpád Szabados put their sometimes eerie characters and objects in dreamlike spaces or boxes, and have space become a terrain of memory and imagination. Both Péter Kovács with his spaceless glance and his tattered figures floating in nothingness and András M. Novák with his menacing reality flattened into repetitive plane shapes have a somewhat separate place compared to the previous artists. László Ujvárossy's installation may be closest to media-centred characteristic of the Istanbul Biennial: while fracturing the display with illuminated images and projections, the quite prosaic space of the artwork is a bed sheet, the cover of a bed that is the most personal space of a third of a human life.

It must be acknowledged that our classification criteria are merely abstract and schematic indicators in comparison to the actual works. The "narrated" spaces are abstract, almost empty, and are filled with life by the forms, factures, laboured or joyful strokes of brush, modulations of colour, wear and cracks of the pictures and sculptures.

However, something may still be worth mentioning in general. The specific "personal space" can be expanded in a spiritual sense to the limit of the "spirit of space", the genius loci. Then space becomes place, as artworks also play out the turning of proximically measurable spaces into emotionally receptive spaces. Hungary is a matchless melting pot in this regard; Béla Hamvas, the great Hungarian philosopher-writer demonstrated in his essay entitled *The Five Genii* that the Hungarian spirit lives where five radiations cross one another, where North, South, East, West, and Transylvania (severed from historical Hungary) intersect. Their effects, of course, do not all occur simultaneously, and cannot be split up precisely by region (a county or even a city may have several genii in its space), but the more complex the conjunction the more fruitful it is. To illustrate the influence of the five genii of Hungary, we can mention as examples from among exhibitors the South-Westerly character of the architectures of the Szentendre painter János Aknay; the South-Easterly-Westerly inspiration of the rational ornamentation of Márton Barabás and Miklós Szócs TUI; Attila Csáji's aspiration to combine Nordic light-mysticism with Western scientific approach and Eastern calligraphy; the serenely balladic tone of Imre Bukta combining the Transylvanian and Northern-Easterly spirits, or, from among the artists with a Székely Land identity, Mihály Vargha's Transylvanism, which, to use Hamvas's own expression, "bridges deep gaps", and the tragic iconicity as illuminated by the East (Byzantium) of the likewise Transylvanian László Vinczeffý. Károly Elekes and György Jovián, both born in Transylvania, preserved the Transylvanian feature of "variegation, duality" (Hamvas), the former imbued by Northerly gloom, the latter by Westerly common sense. It would be a thrilling exercise to explore the characteristics of these

Hungarian archetypes in the work of each of the artists, but this introduction has no "space" for this.

However, turning the pages the catalogue, one might observe a feature common to many of the artists. It can be seen that these contemporary Hungarian artworks (not independently of Central European art) have a certain tragic or melancholic mood. Even when they look humorous or cheerful. As though Hungarian (and Central European) artists have a sense of mortality and a sense of danger more intense than their French, Italian or American counterparts. But the analysis of this would lead really far, if not further than being thrust in space and in time, inseparably from them.

Gábor Lajta

János AKNay

Yapmış olduğum çalışmalarda her zaman uyumu arıyorum.

Manzarayı içgüdüsel olarak değiştiriyorum. 2000 yılından itibaren Hatıra adı olan tablolarımda hem şehrin mimarisi, hem de eserlerimin günümüzdeki hatıra süreci içinde tutulabilir olması bana ilham veriyor. Görsel alanlar bile gerçek alanların yansıması olarak algılanamaz. Son yıllardaki tablolarımda insan figürü bulunmasına rağmen „figür“ dediğimiz insan gözle görünmez bir şekilde her tabloya mevcuttur.

János AKNay, 2017

Hatıra, 2017, akrilik, tuval, 90×80 cm

AKNay János

Munkáimban mindig a harmóniát és az egyensúlyt keresem.

Ösztönösen írom át a látványt. A 2000. évtől *Emlék* címet viselő képeimen egyszerre inspirál a város architektúrája és az a felismerés, hogy a műveim jelen ideje megragadható az emlékezés folyamataiban. A képi tér sem tekinthető valóságos terek leképezésének. Az utóbbi évek munkái mellőzik a figura jelenlétét, ennek ellenére a „figura”, az ember mindig jelen van a képen, láthatatlanul.

AKNay János, 2017

Emlék, 2017, akril, vászon, 90×80 cm

AKNay, János

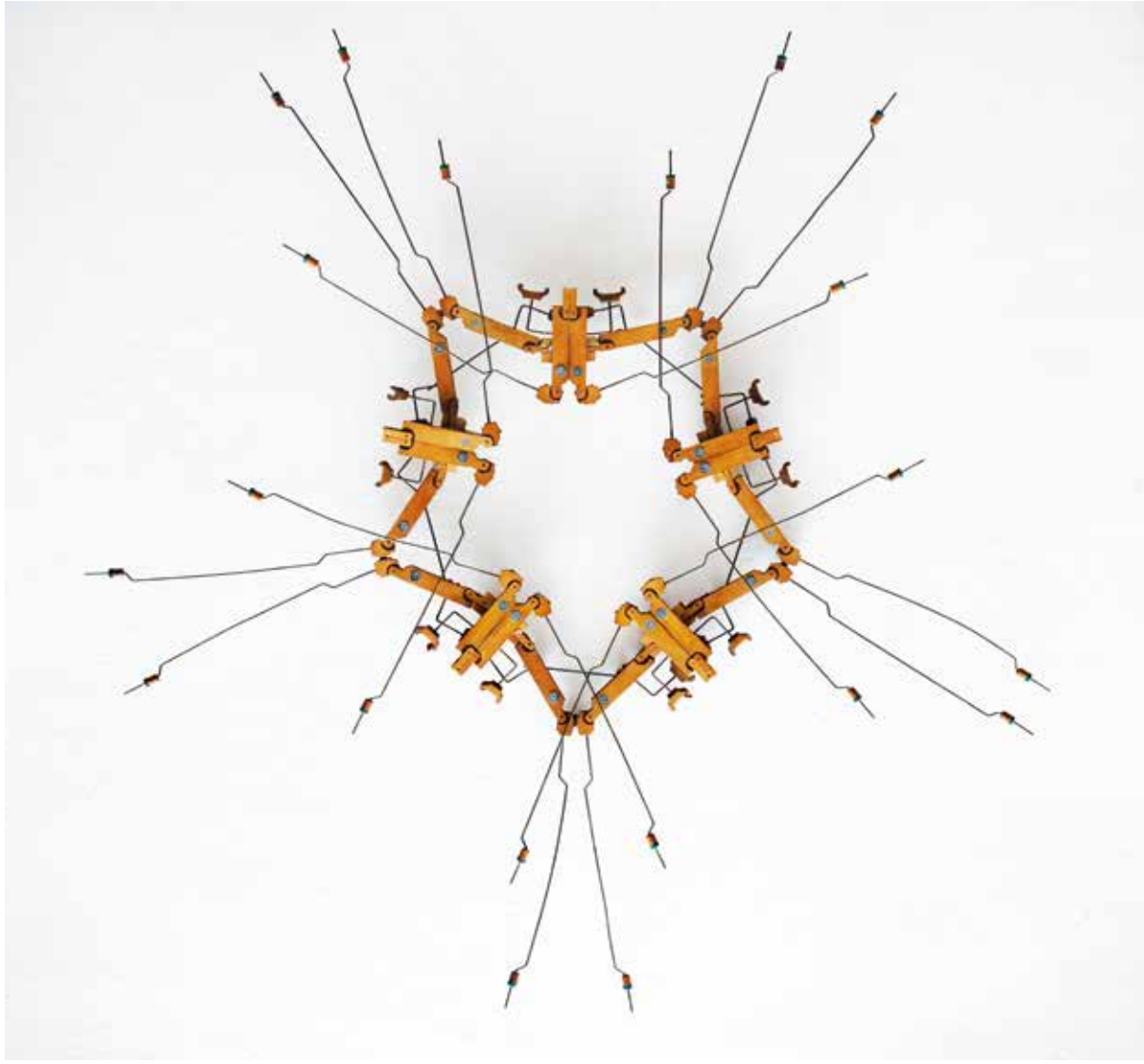
In my work I always look for harmony and balance.

I instinctively re-write sight. In my pictures bearing the title Remembrance since 2000, I am inspired by the architecture of the city and the recognition that the present time of my works can be captured in the process of remembering. Their pictorial spaces cannot be considered to represent real spaces. The works of recent years omit the presence of the figure, yet the “figure”, man, is ever present in the picture, invisibly.

János AKNay, 2017

Remembrance, 2017, acryl, canvas, 90×80 cm

Márton Barabás

Çocukken ailemle beraber ilk kez bize en yakın bulunan denize, Adriyatik Denizi'ne, gittiğimizizde dalgıçlık yaparken deniz yıldızlarının ve denizanaslarının muhteşem dünyasına hayran kalmıştım. Deniz keşanesi kabuklarını topluyordum. Peyzaj resimlerini de yapabiliirdim ama beni sualtı canluların değişik güzelliği ve düzenliliği daha derinden ilgilendiriyordu.

Müzik yapmak için artık kullanılmayan piyanolar ve piyaninolar içsel mekanik parçalarından, çok çok minik parçalardan birçok sarmal ve çokgen şekli olan kabartma oluşturdum. Denizanası adlı olan heykelimde çocukluğumun deniz canlılarına giden yolunu yeniden keşfettim. Bu kabartmalar doğadaki canlıların yanı sıra geometrik süslemeye de benzer.

Márton Barabás, 2017

Denizanası, 2004, obje, ahşap, metal, 90x95x3 cm

Barabás Márton

Amikor gyerekként először jártam a szüleimmel a tengernél, a hozzánk legközelebb lévő Adriánál, búvárkodás közben rácsodálkoztam a tengeri csillagok, medúzák csodálatos világára. Tengerisün-vázakat gyűjtöttem. Festhettem volna tájképet is, de engem akkor a víz alatti lények különös szépsége, szabályosságára érdekelt.

A zenélésre már nem használható zongorák és pianínók belső mechanikájából, a sok kis alkatrészből több spirál és sokszög alakú síkplasztikát állítottam össze. A *Medúza* című szobromban visszatálaltam gyerekkorom tengeri lényeihez. Ez a síkplasztika nem csak a természeti lényekhez, de a geometrikus ornamentikához is hasonlít. Az áttört kőrácszatokhoz, sztalaktit boltozatok bonyolult rácsszerkezetéhez.

Barabás Márton, 2017

Medúza, 2004, objekt, fa, fém, 90x95x3 cm

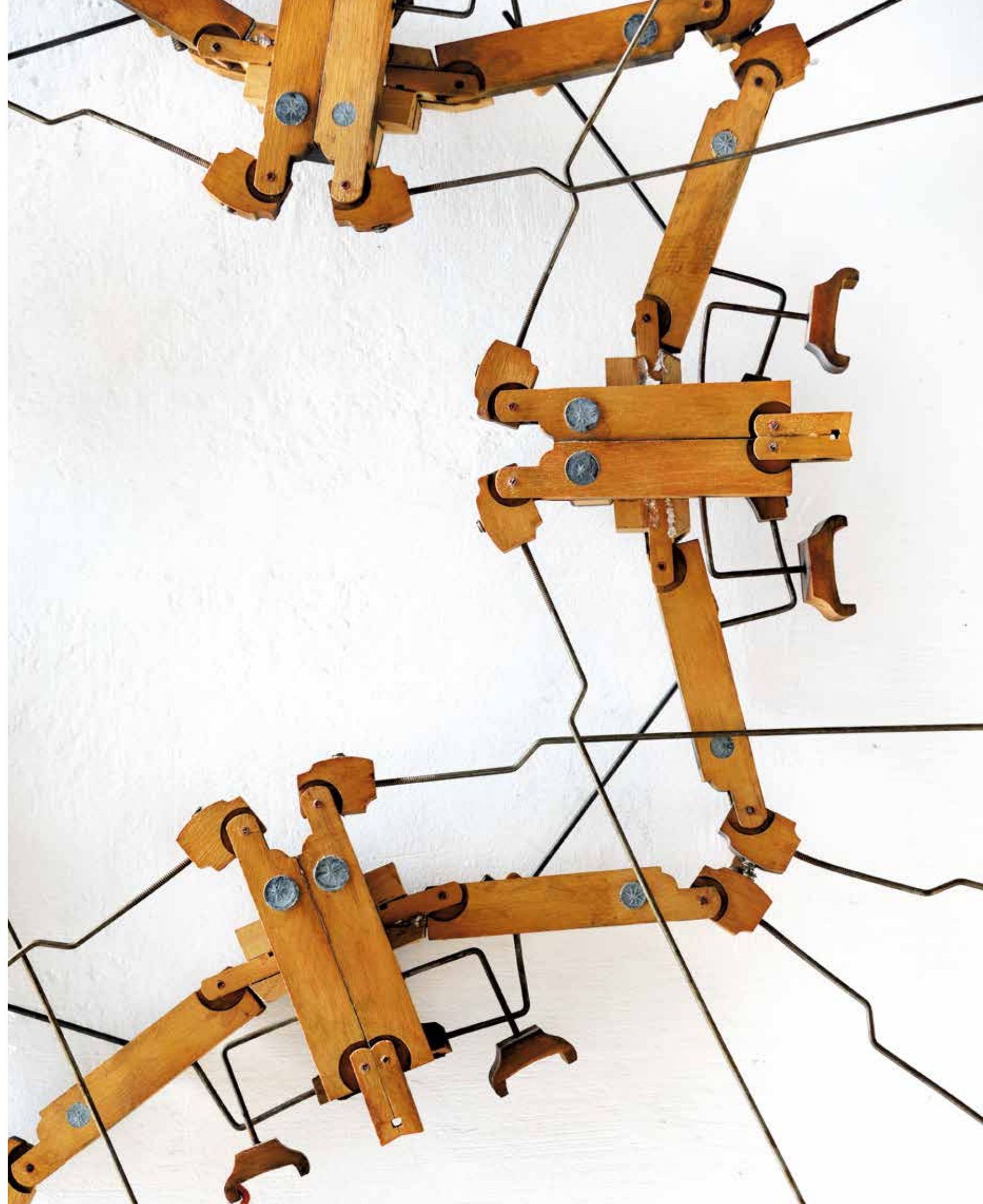
Barabás, Márton

When I first went with my parents to the sea, the Adriatic, it being the closest to us, and went diving, I marvelled at the magic world of starfish and medusas. I collected urchin hells. I could have painted landscapes, but I was interested in the particular beauty and regularity of underwater creatures.

I made several spiral and polygonal sculptures in plane out of the shambles of piano mechanisms and parts. In the sculpture called Medusa I returned to the sea creatures of my childhood. This sculpture in plane is similar to not only natural beings, but also geometric ornaments, pierced trceries and the complicated structures stalactite vaults.

Márton Barabás, 2017

Medusa, 2004, object, wood, metal, 90x95x3 cm

Imre Bukta

Bu çalışmamı, tüm çalışmalarımda olduğu gibi, belli bir deneyim üzerinde oluşturdum. Erdel'de bir yürüyüş tatiline katıldım. Bir köye girdik, kültür evinin avlusunda lezzetli gulyás çorbasını bir kazan-da pişiriyorlardı. Bizi davet ettiler. Küçük tören düzenlendi, çünkü öğrenciler köyün çıkış yolundaki yüzyıllık meşe ağaçları (Rákóczi ağaçları olarak bilinirler) arasından en güzel ağacı seçmek için yarışa girdiler. Sonra kültür evinin büyük salonuna girdim ve orada gördüğüm manzaradan çok etkilendim. Yağlı beton döşemeli büyük salonun ortasında kız-lar birbirleriyle dans ettiler ve öğretmen bir öğrenci kızı ile dans etti.

Sahnenin ve salonun duvarlarında çocukların en güzel ağaçlarını resmeden tabloları asılmıştı. Sahnede, bir erkek öğrenci dans ediyordu. Bu güzel sahneyi görünce zaman yolculuğu, tarih şeritle-rinin karışımı, çocukluk deneyimlerim aklıma geldi.

Imre Bukta, 2017

İlin en güzel ağacı, 2011, yağlıboya levha üzerinde, mürekkep kağıt üzerinde, 170x230 cm

Bukta Imre

Konkrét élmény alapján készítettem, mint általá-ban a legtöbb munkámat. Erdélyben egy gyalogos kiránduláson vettem részt. Beértünk egy faluba, a kultúrház udvarán bográcsban főzték a finom gulyást. Meginvitáltak bennünket. A kis ünnepsé-get azért szervezték, mert a faluból kivezető úton néhány hatalmas százéves tölgy terebélyesedett (Rákóczi-fáknak hívták), melyeket a tanulók bene-veztek egy, a legszebb fákért zajló versenybe. Majd benéztem a kultúrház nagytermébe, ahol a látott kép nagyon megfogott. Olajos padlós nagyterem közepén lányok táncoltak egymással, a tanító is táncolt egy diáklánnyal.

A színpad és a terem falaira a gyerekek festmé-nyeit rakták ki, melyek a legszebb fák ábrázolták. A színpadon egy iskolás fiú diszkózott. Időutazás, az idősíkok keveredése, gyerekkorom élményei ju-tottak eszembe e bájos jelenet láttán.

Bukta Imre, 2017

A megye legszebb fája, 2011, olaj falemezen, tus papíron, 170x230 cm

Bukta, Imre

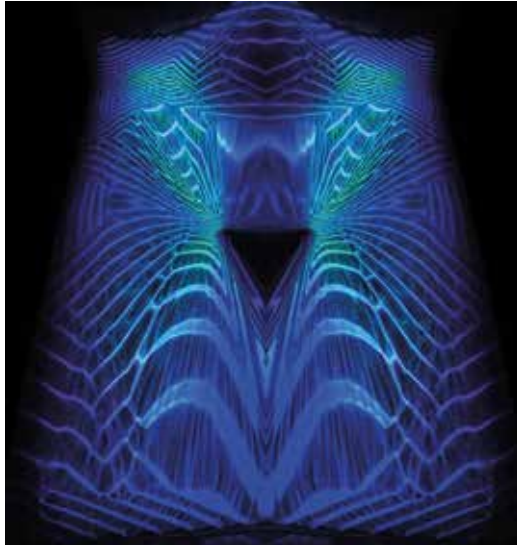
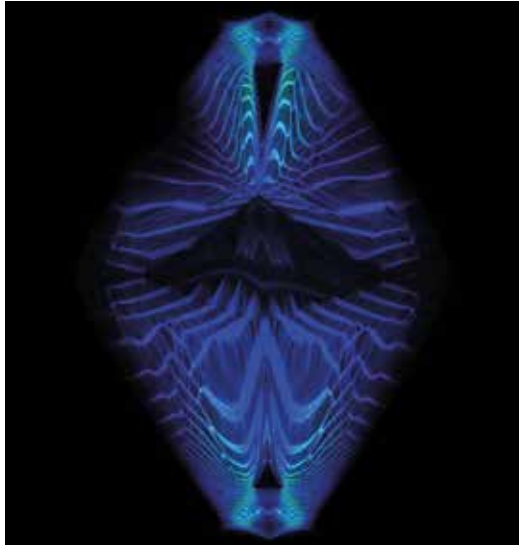
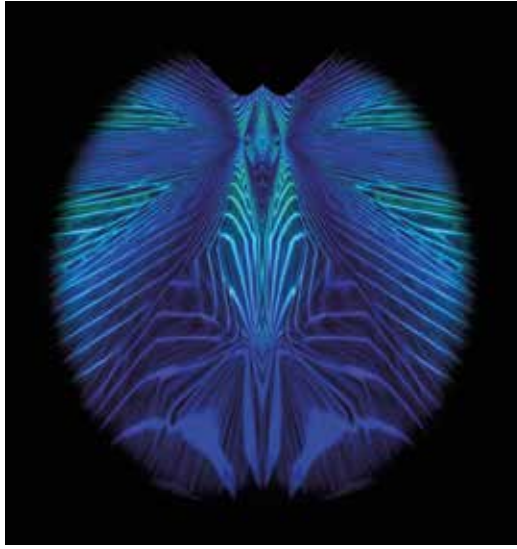
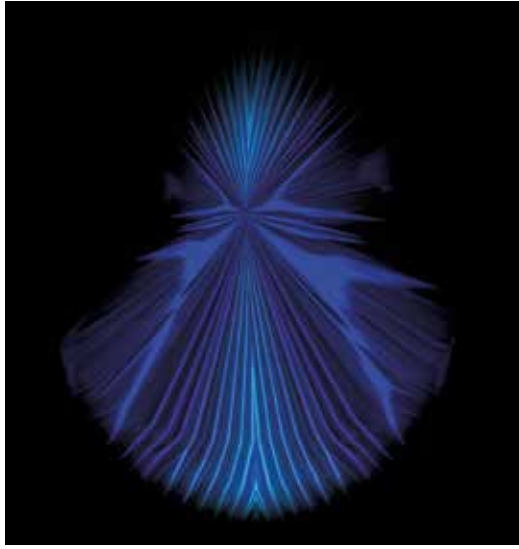
I based this on a concrete experience, as I do most of my work. I was in Transylvania on a hiking trip. We arrived in a village, and people were cooking a deli-cious goulash over an open fire in the courtyard of the community centre. They invited us. A small feast was being had because the enormous hundred-year-old oak trees (known as Rákóczi Trees) along the road outside the village were entered into a compe-tition for the most beautiful trees. Then I looked into the hall of the centre, where I saw a moving scene. In the middle of the sooty oiled-wood floor, girls were dancing with one another, and the schoolmaster was dancing with one of the girls.

The walls of the stage and in the hall were deco-rated with paintings by the children depicting the most beautiful trees. On the stage, a schoolboy was discoing. This was time travel, a mixing of time levels; my childhood experiences came to my mind seeing this lovely scene.

Imre Bukta, 2017

The Most Beautiful Tree of the County, 2011, oil on wood board, ink on paper, 170x230 cm

Attila Csáji

Yetmişlerin sonunda, lazer ışığının görsel imkânlarını araştırdığımda, ışığın monokromatisitesi sayesinde oluşan girişim örüntüleri görsel düşünce şeklimi değiştirebildiklerini fark ettim. Sabit görüntülerin incelenmesinden görsel süreçlerinin, metamorfozların incelenmesine ve yatay düzlem yerine mekanda dönüşmeye yöneldim.

Ne girişim örüntülerinin, ne de onların üzerinde oluşturulabilir süperpozisyon görüntülerinin odak derinliği vardır. Alanın tüm bölümlerinde keskin oldukları için, filmin veya videonun görsellerinden çok farklıdır. Bu, ışığın, alanın ve zamanının organik bütünlüğünde düşünmemi ve seyircilerinin içinde dolaşabileceği ve zamanla değişen lazer ortamı yaratmamı sağladı ve seyirciler onları çevreleyen süperpozisyon görsel dünyasının, yani ortaya çıkan ışık heykelinin bir parçası haline gelebilirler.

Attila Csáji, 2017

OP-GEO I-IV., 2015, lazer süperpozisyon grafikleri, her biri 80x60 cm

Csáji Attila

Már a hetvenes évek végén, amikor a lézervény képi lehetőségeit vizsgáltam, rádöbbentem arra, hogy a fény monokromatikusságából keletkező interferencia-képek a vizuális gondolkodásomat is átformálják. A stabil képek vizsgálatáról áttértem a képi folyamatok, metamorfózisok vizsgálatára és a sík helyett a térben való gondolkodásra.

Se az interferencia-, sem a rájuk épülő szuperpozíciós képeknek nincs mélységélessége; a términden szegmensében élesen jelentkezőnek, így éppen is erősen eltér a film vagy a video képi lehetőségétől. Ez lehetővé tette, hogy a fény-tér-idő szerves egységében gondolkodjak, s időben változó lézervény-környezeteket (laser-environment) hozzak létre, melyekbe a néző mintegy belesétálhat, s a körülötte változó szuperpozíciós képi világ, a keletkező fényszobor részévé válik.

Csáji Attila, 2017

OP-GEO I-IV., 2015, lézer szuperpozíciós grafika, egyenként 80x60 cm

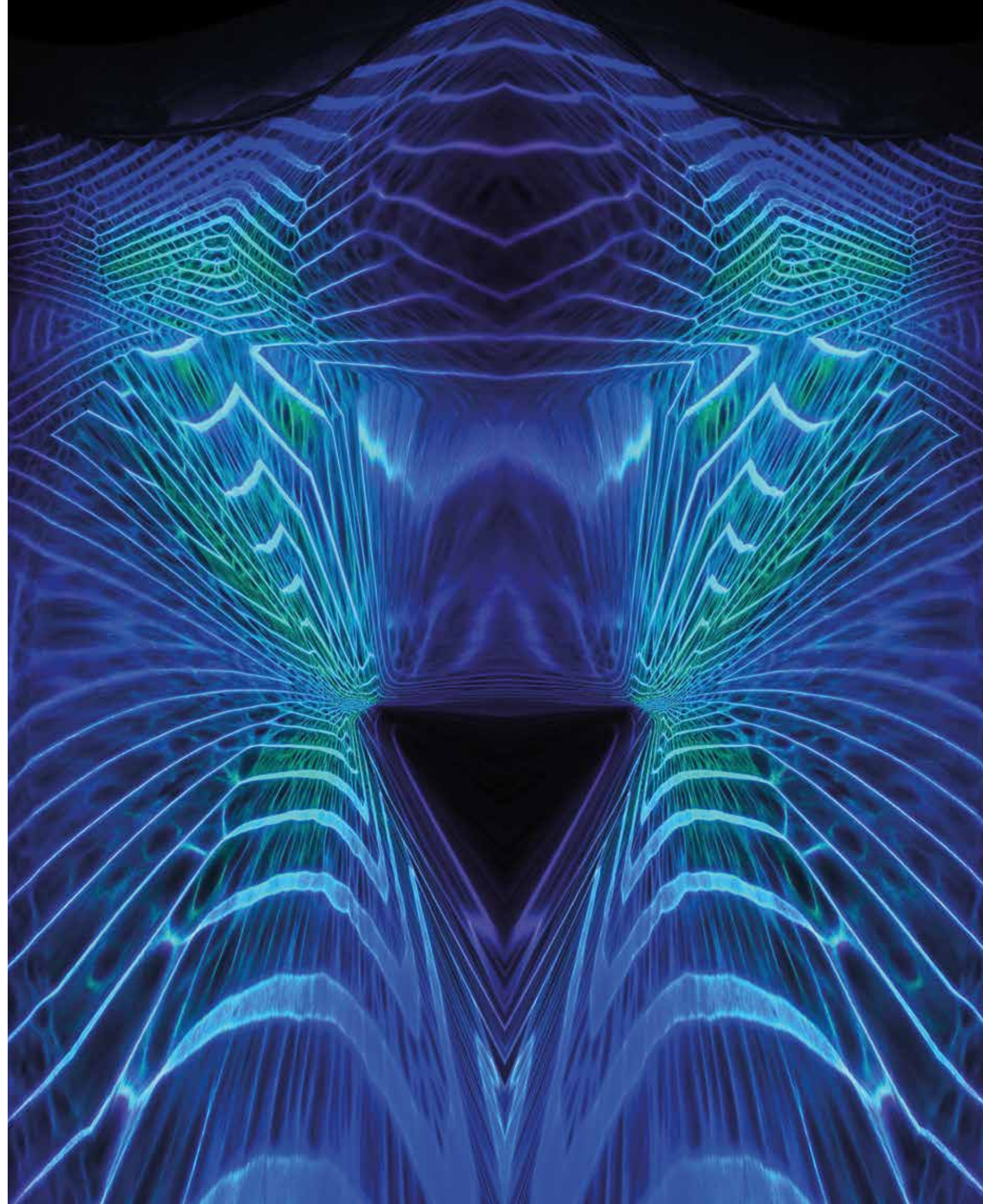
Csáji, Attila

Already at the end of the 1970s, when I began to study the visual possibilities of laser light, I realized that the interference images resulting from light monochromaticity also transform my visual thinking. From the examination of still images, I went on to examine image processes, metamorphoses, and to think in terms of space instead of plane.

Neither interference nor superimposed images have any depth of field; they are sharp in all segments of space, they thus differ from the visual possibilities of film or video in this respect, too. This enabled me to think in terms of the organic unity of light, space and time, and to create laser environments changing over time, which the viewer can walk into as it were, and the surrounding superimposed visual world becomes part of the resulting light sculpture.

Attila Csáji, 2017

OP-GEO I-IV., 2015, laser superimposition graphic, 80x60 cm each

Károly Elekes

Tuning fikrinin özü, kavramsal bir problemi, bulunmuş görüntüyü yeniden yorumlamasını ve "eser konularının" aramasını, analiz etmesini, araştırmasını ve eski haline dönüştürülmesini - daha sonra geri dönüştürülmesini, güncelleme-sini, güncelleştirmesini, canlandırmasını ve işare-te dönüştürmelerini amaçlamaktadır.

Bu tabloyu satın aldığımda daha "özne" du-rumundayken, sakin bir nehir kıyısını resmedip bana Caspar David Friedrich'in peyzajlarını ha-tırlattı; bundan dolayı görünüşüne sonsuz kalıcı olmasına rağmen tabloya içinde çapraz biçimli buz deliği bulunan buzlu su yüzeyi ve arkadan görünen yalnız bir figür eklendi.

Károly Elekes, 2017

Elekes Károly

A „Tunning-idea” lényegét tekintve konceptuális problémát, a talált kép át- és újraértelmezésének lehetőségét, „mű-alanyok” felkutatását, elemzé-sét, vizsgálatát, restaurálását – majd az általuk ajánlott, bennük felfedezett lehetőségek révén – reciklálásukat, feljavításukat, aktualizálásukat, újra-élesztésüket, jellé formálásukat tűzi ki célul.

Ez a kép „alany” mivoltában – amikor megvá-sároltam – egy nyugodt folyópartot ábrázolt, s a távlati látkép Caspar David Friedrichet juttatta eszembe, így került rá a befagyott jeges vízfelület, benne a kereszt alakú lékkel és a magányos alak hátulnézetben, aki mintegy látomásaként veti föl a hit tünékeny, olvadó mivoltát, annak ellenére, hogy végzetesen állandónak látszik.

Elekes Károly, 2017

Egyedül a jellel, 2003, olaj, karton, 40x47 cm
(eredeti szignó: Nagy, 1936)

Elekes, Károly

The essence of the idea of “tuning” is a concep-tual problem: it aims at re-interpreting a picture chanced upon, at analyzing, examining, restor-ing such “artificial subjects”, and then, by way of the opportunities offered by them and found in them, their recycling, updating, reviving, and being turned into signs.

This picture, the “subject”, when I bought it, de-picted a calm riverside, and reminded me of the horizons of Caspar David Friedrich, so this was how the frozen water surface with the cross-shaped ice hole in it and the lonely figure from the rear got into it. The latter as a kind of vision suggests the ephemeral and melting nature of faith, though its seems to be fatally permanent.

Károly Elekes, 2017

Alone with the Sign, 2003, oil, cardboard, 40x47 cm
(originally signed: Nagy, 1936)

Ádám Farkas

Benim için mekan (fiziksel veya hayali) hareket etmemizin olası bir yeridir.

Mekan kapalı bir yer olamaz (öyleyse ona hapishane veya mezar denir), onu gözetleme kuleleri ve çıkışlar delip yeni mekanlar açarlar. Resim, mekanları kendi yüzeyinde görüntülenir. Heykel, bizi fiziksel olarak hareket ettirir, ve gittikçe daha fazla yeni görünüşlerini keşfetmeye zorlar. Ortaya çıkan ve kaybolan şekiller bizi cezbeder ve yönlendirir.

Her mekan kendi sinyal değerine sahiptir ve bunları birbirlerine bağlayarak ve sonunda başlangıç noktasına geri dönerek "raporu" oluştururlar. Her sanatta ve her eserde, kendi dilinde bu "oluşum" yaratılır.

"İşaret", sadece kişisel "var olan varlığımızın" sayesinde "rapor" haline gelebilir.

Ádám Farkas, 2017

Farkas Ádám

Számomra a tér (fizikai vagy elképzelt) mozgásunk lehetséges helye.

A tér nem lehet zárt (az börtön vagy sír), kilátók és kijárók szabdalják, és nyitnak újabb tereket. A kép önnön felületén jeleníti meg tereit, a szobor fizikai mozgásra készítet, fel kell fedezzük új és újabb nézeteit. Az elforduló, eltűnő formák vonzanak, vezetnek bennünket.

Minden térnek van önálló jel-értéke, s ezek egymáshoz kapcsolódva, végül visszatérve a kiindulóponthoz, hozzák létre a „jelentést”. Ez a „történés” minden művészetben és minden műben, a maga nyelvezetén elhangzik, létrejön.

A „jel” csak a személyes „jelen-létünk” által válhat „jelentéssé”.

Farkas Ádám, 2017

Farkas, Ádám

For me, space is a place for our possible (physical or imaginary) movement.

Space cannot be closed (that would be a prison or a grave), and is punctuated by lookouts and exits opening up new spaces. A picture presents space in its own surface, a statue prompts us to physically move; we need to discover its newer and newer views. Shapes turning and disappearing attract and lead us.

Each space has its own sign value, and these connected to each other and eventually returning to the starting point create "meaning". This "happening" takes place or is articulated in all art and every work of art in its own language.

A "sign" can only become "meaning" through our personal "presence".

Ádám Farkas, 2017

Köprüleyen, 1998, boyalı ahşap heykel, 43×65×32 cm

Áthidaló, 1998, festett faszobor, 43×65×32 cm

Bridge-over, 1998, painted wood sculpture, 43×65×32 cm

Sándor Filep

Mekan ve zaman, zamansızlık, geçişler – çeşitli konulardan bağımsız olarak –beni bunlar meşgul etmektedir. 1970'lerin sonunda yapılan Erdel adı olan tablomun bir versiyonu olan bu küçük bir çizim bu durumun açıklayıcı bir örneğidir. Orijinal tablo artık mevcut değil. Erdel'e bağlı olmamın bir açıklaması, ailemin baba tarafından Erdel'deki soylu ailelerinden biri olmasıdır.

Sándor Filep, 2017

Filep Sándor

A tér és az idő, az időtlenség, az áttűnések – ezek foglalkoztatnak, a különböző témáktól függetlenül. Mindennek szemléletes példája ez a kis rajz, amely még az 1970-es évek végén készült *Erdély* című festményem változata. Az eredeti kép már nincs meg. Erdélyi kötődésem egyik magyarázata, hogy apai ágon családunk ősi erdélyi nemesi családok közé tartozik.

Filep Sándor, 2017

Filep, Sándor

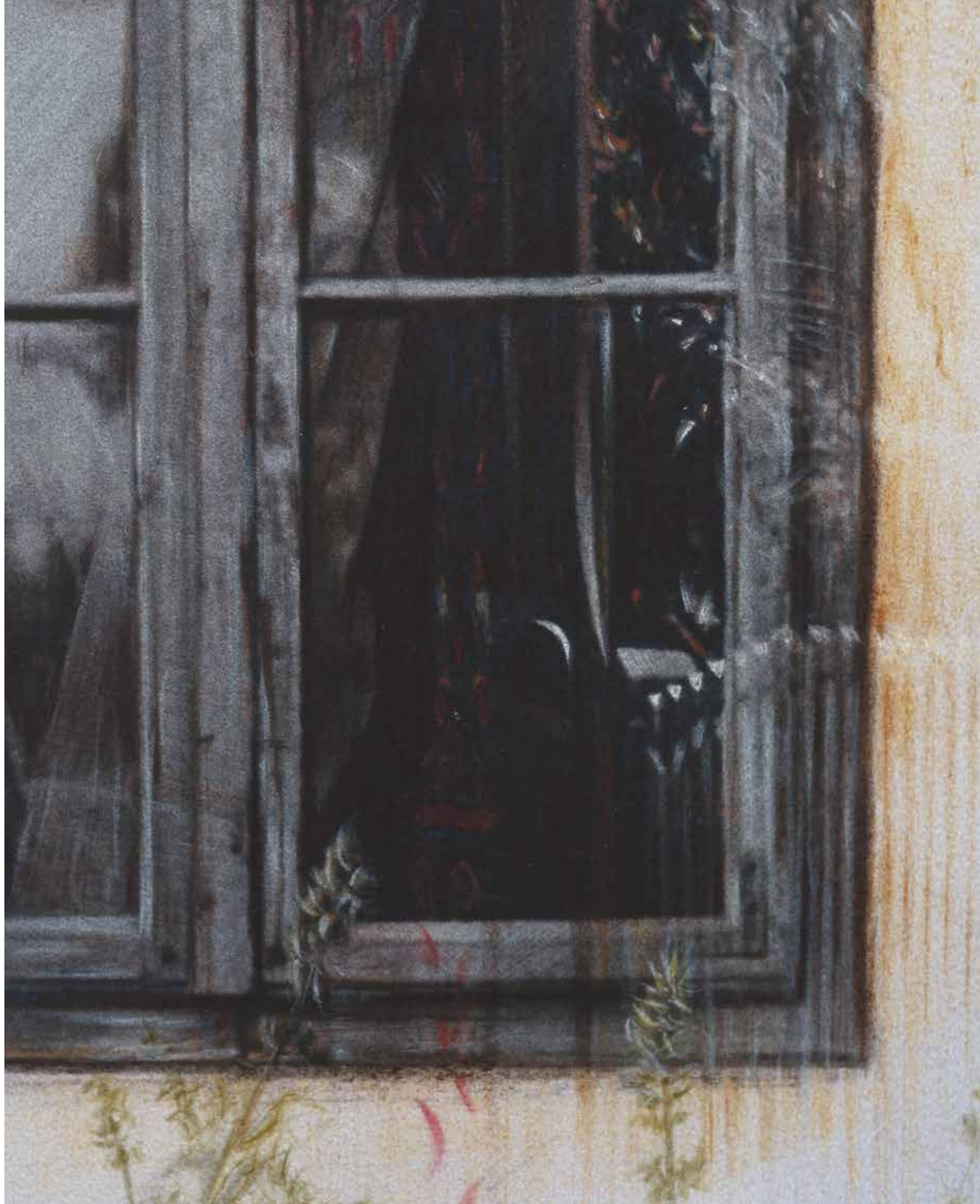
Space and time, timelessness, fade-ins and fade-outs are what I am involved with irrespective of their different themes. An illustrative example of this is this small drawing that was a version of my painting called Transylvania I had made in the late 1970s. The original painting is lost. One explanation for my affinity with Transylvania is that our family is an ancient noble family of Transylvania.

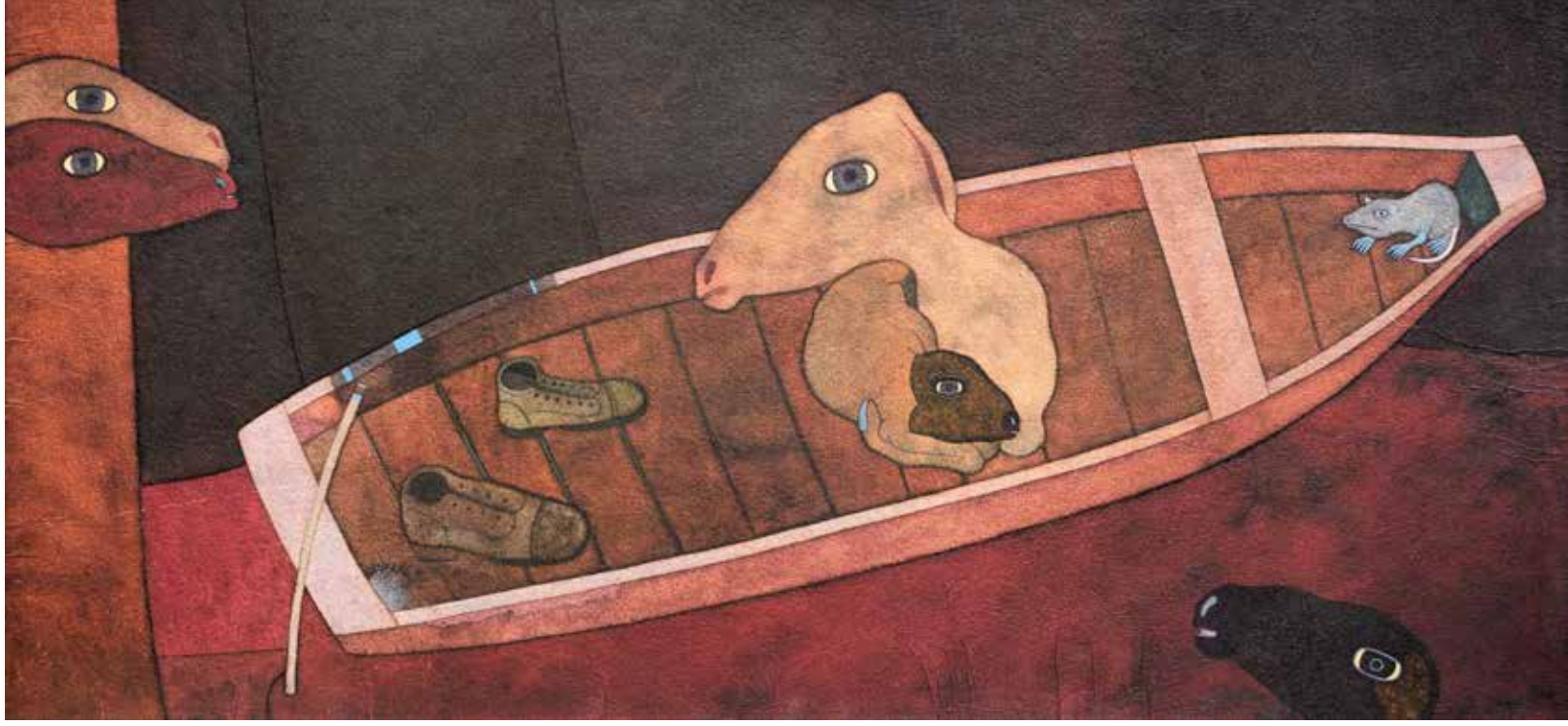
Sándor Filep, 2017

Erdel (tablo krokisi), 2009, renkli kalem, kağıt, 70x50 cm

Erdély (festményvázlat), 2009, színes ceruza, papír, 70x50 cm

Transylvania (painting outline), 2009, colour pencil, paper, 70x50 cm

Péter Földi

Çocukluğumdan beri beraber yaşadığım şeyleri çiziyorum. Bence dünya bir köyde yaşarken bile değerlendirilebilir. Bu dünyada benim için doğdum köy hakikidir. Bunun için buradaki nesnelerin ve motiflerin tüm anlamlarını anlamak gerekir ki bu ressamlık de yerinde ve güncel olsun.

Péter Földi, 1984

Földi Péter

Azokat a dolgokat festem, amelyekkel együttéltek egész gyerekkorom óta. Azt hiszem, egy faluból is meg lehet ítélni a világot. Számomra a szülőfalum az etalon a világhoz. Ehhez azonban meg kell érteni az itteni tárgyak, motívumok összes jelentését, és akkor ez a festészet is időszerűvé, korszerűvé válik.

Földi Péter, 1984

Földi, Péter

I paint the things I have lived with since my childhood. I believe one can judge the world from a village. In my mind, my native village is the standard for the world. This however requires that one understands all the meanings of objects and motifs of this place, and then this painting becomes timely, modern.

Péter Földi, 1984

Nuh'un gemisine tekne, 2016, sulu mordan, kağıt, 76x146 cm

Csónak a bárkához, 2016, vizespác, papír, 76x146 cm

Boat to the Ark, 2016, water stain, paper, 76x146 cm

György Jovián

Antonioni'nin „Cinayeti gördüm” filmi benim için ve belki de tüm kuşağım için açığa çıkarma olarak algılandı. Varoluşçu, açıklanamayan endişelerle ve metafizik sirlarla birbirine karışmış hayat duygusu günümüzde bile tekrar ortaya çıkıp ense-mize yapıyor. Park adı olan tablom 20. yüzyılın bu önemli eserine geç yapılan bir yanıklamadır. Yani hakiki gerçek büyütmenin sayesinde gör-sel, yapay bir gerçeğe nasıl dönüşür? Bir ot sapı bir süvari kılıcına nasıl dönüyor? Rüyanın sinema ekranının sanal mekanında resmedilen figür yatay mı yatıyor, yoksa su yüzünde yüzüyor...? Cevabı izleyiciye bırakıyorum.

György Jovián, 2017

Park, 2013, yağlıboya, tuval, 170x200 cm

Jovián György

Számomra, de talán egész generációmra revelációként hatott Antonioni *Nagyítás* című alkotása. Az egzisztencialista, megmagyarázhatatlan szorongással és metafizikus titkokkal átszótt életérzés, amelyet árasztott, a mai napig kísért. A *park* című képem egy kései reflexió a 20. század második felének e remekművére: miképpen változik a való valóság a nagyítás által a kép – művi – valóságává? Hogyan válik egy fűszál szablyává? Az álom mozivásznának virtuális térben ábrázolt figura vízszintesen fekszik, avagy lebeg...? A választ a nézőre bízom.

Jovián György, 2017

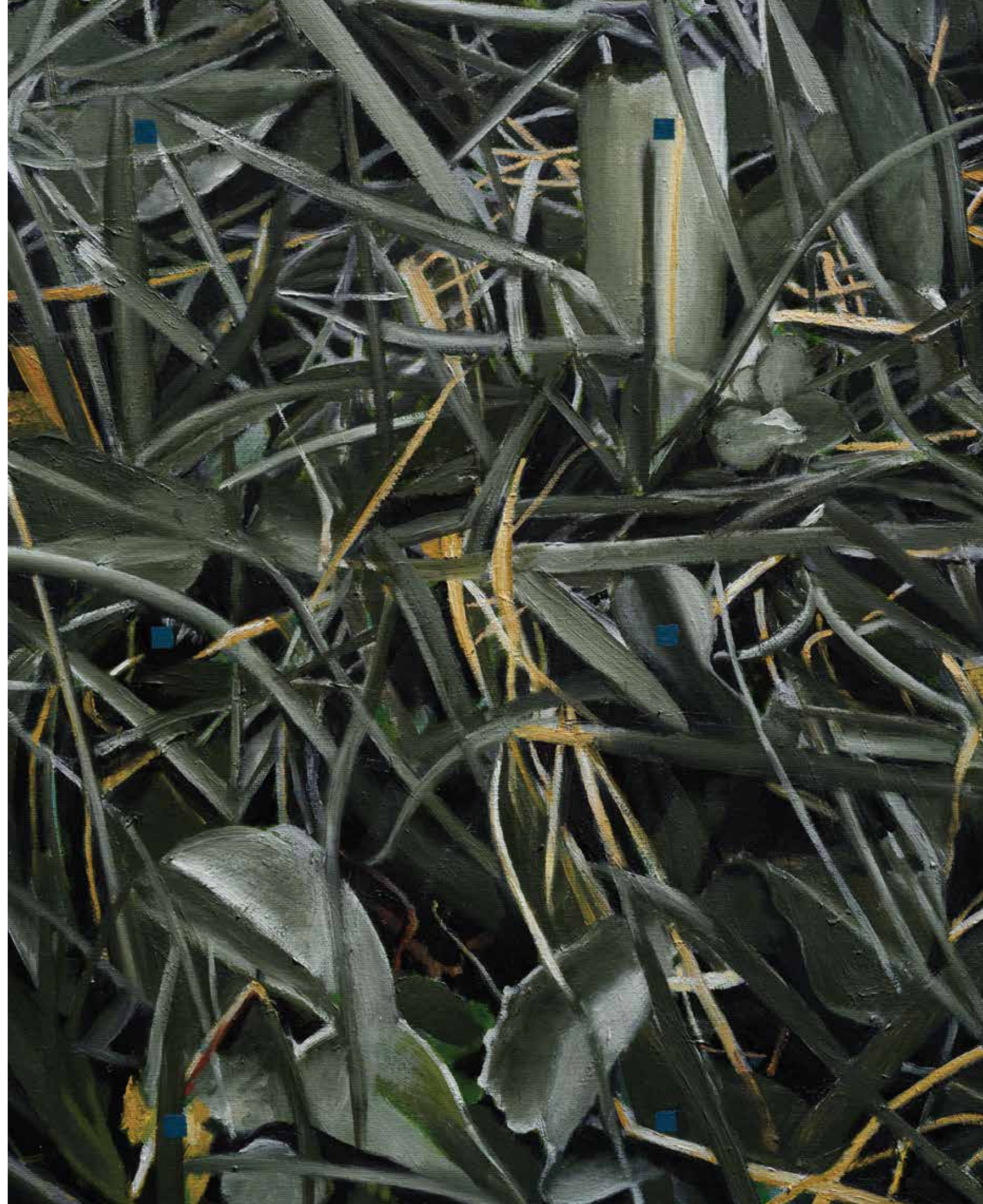
A park, 2013, olaj, vászon, 170x200 cm

Jovián, György

For me but perhaps for my entire generation, Antonioni's *Blow-up* was a revelation. The existentialist awareness of life, the unexplained anxiety and metaphysical mystery that shot through it, is haunting to this day. My painting entitled *The Park* is a late reflection on this masterpiece of the second half of the 20th century: how does real reality change by being magnified into pictorial – artificial – reality? How does it blade of grass turn into a sabre? Is the figure represented in the virtual space of the cinema screen of the dream lying or floating...? I leave the answer to the viewer.

György Jovián, 2017

The Park, 2013, oil, canvas, 170x200 cm

Tamás Kárpáti

Rab dedi ki "Yarattığım insanları, hayvanları, sürüngenleri, kuşları yeryüzünden silip atacağım çünkü onları yarattığıma pişman oldum." (Yaradılış 6: 5-8)

Tufan, 2017, yağlıboya, tuval, ahşap 18x50 cm

Kárpáti Tamás

Es monda az Wr: Eel törlöm az embert az mellyet teremtettem, az földnec színéről, mind embert, barmokat, tsuszó, maszó állatokat, Eegen repeső madarakat, mert bánom hogy azokat teremtettem. 1Móz 6,7 (a Vízolyi Bibliából)

Özön, 2017, olaj, vászon, fa, 18x50 cm

Kárpáti, Tamás

And the Lord said, I will destroy man whom I have created from the face of the earth; both man, and beast, and the creeping thing, and the fowls of the air; for it repenteth me that I have made them. (Genesis 6,7)

Deluge, 2017, oil, canvas, wood, 18x50 cm

Péter Kovács

Kilavuz çizgi savunca

Beş parçadan oluşan resim serisinin bazı öğeleri bir zamanlar bağımsız birimler olarak mevcuttu. İnsanın vücut şeklini, hareketlerini çağrıştıran çizgi ve leke yapısı mekanı belirtmez, ne dışsal, ne de içsel yapay mekanla ilgili alıntı bulunur. Bireysel figürler kendi kişisel alanlarını ve aurasını kaplarlar. Hazırlamanın ilk safhasında, iki sayfa bir arada bağımsız birimler olarak oluşturuldu, ancak bu zaten değiştirilebilir bir konumdu. Daha sonra yavaş yavaş, beş öge serisi birbiri ile hizalı olarak ortaya çıktı ve burada “aktörlerin” her biri birbiriyle belirtilmemiş, önermemiş bir ilişki içindeydi. Beşinci, yani son sayfanın oluşumu farklı bir yönde ilerledi ve bu yüzden onunla serinin sonunu bulmuş oldum.

Péter Kovács, 2017

Kovács Péter

Sorvezető magyarázkodás

Az öt darabból álló képsor egyes elemei egy ideig önálló egységenként léteztek és önmagukban alakultak külön-külön, függetlenül egymástól. Az emberi alakot, mozdulatot idéző vonal- és folt-szerkezet nem jelöl teret, illúziót, sem külső, sem belső épített térre nincs utalás. Az egyes alakok mintegy saját személyes terükben, aurájukban foglalnak helyet. Az elkészítés korai szakaszában két lap együtt alakult, önálló egységenként, de ez már akkor is felcserélhető pozíciót jelentett. Majd fókuszatosan kiegészítve s tovább egymáshoz igazítva alakult ki az öt elemből álló sor, ahol az egyes „szereplők” már valamilyen meg nem határozott, nem is sugallt viszonyba kerülnek egymással. Az ötödik, utolsó lap formálása már más irányt vett, s így számomra le is zárult ez a sor.

Kovács Péter, 2017

Sıra I-V., 2014, karışık malzeme, kağıt, her biri 100x70 cm

Sor I-V., 2014, vegyes technika, papír, egyenként 100x70 cm

Kovács, Péter

Guide-line Rationalization

The elements of the five-piece picture series existed as self-sufficient units, and developed individually, independently of each other. The line and stain structure suggestive of human form and motion does not indicate space, illusion, and no reference to any external or internal built space. The individual figures occupy their own personal space and aura. In the early stages of preparation, two sheets were formed together as a stand-alone unit, but this already meant an interchangeable position. Then, gradually supplementing and aligning them, the series of five elements emerged, where each of the “actors” entered into an indefinite, non-suggested relationship with each other. The shaping of the fifth and last sheet took a different direction, and so the series was concluded for me.

Péter Kovács, 2017

Line I-V, 2014, mixed technique, paper, 100x70 cm each

Pál Kő (Ábel Péterfy ile)

Karpuz dilimlerinin doğuşu

Burada, yaşadığım ilde, Heves ilinde, karpuz „verde yatar” diye söyleriz. Yani ona sadece elinizi uzatmanız gerekir. İlk karpuz dilimi heykelim 2003'te doğdu. Daha sonra ressamları davet ettim, aklıma geldiği sırayla; meslektaşlarım, akrabalarım, arkadaşlarım, akademik ortaklarım, onlara dedim ki: benimle beraber bir dilim çizelim!

Pál Kő, 2017

Yaz ve kış, 2011, boyalı tunç, 31x30 cm

Kő Pál (Péterfy Ábellel)

Dinnyeszeletek születése

Itt Hevesen, ahol élek, a dinnye az „utcán hever”, csak le kell hajolni érte. Az első szelet szobor-dinnyém 2003-ban született. Később fölkértem festőket: kollégáimat, rokonaimat, barátaimat, akadémikus társaimat, ahogy épp eszembe jutottak, fessenek meg velem karöltve egy szeletet!

Kő Pál, 2017

Nyár és tél, 2011, festett bronz, 31x30 cm

Kő, Pál (with Ábel Péterfy)

The Birth of Melon Slices

Here at Heves where I live, melons are there for the taking, all you have to do is bend down for them. My first melon-slice statue took shape in 2003. Then I asked painters: colleagues, relatives, friends, co-academicians, any who came to mind, to paint a slice together with me!

Pál Kő, 2017

Summer and Winter, 2011, painted bronze, 31x30 cm

Gábor Lajta

Hareketli, dinamikus képsorok; azaz gesztusok, apró történések – a gesztusok, az apró történések. Négy beszélgető embert szerettem volna ábrázolni, egy asztal körül. Visszaadni alakjukat és kisugárzásukat, azt az élményt, amit egy gyors, elillanó benyomás közvetít. De milyen a formája egy gyors benyomásnak? Hogyan tudom festéssel a vásznon visszaadni az élmény frissességét, a pillanat intenzitását, vagy inkább a pillanatok emlékét – formát adni az akár villanásnyi benyomás erejének, melynek ábrázolásához nincs egyértelmű kifejezési eszközünk.

Ben, bir yüze, bir jeste neden odakladığımız ve banal bir olay meydana geldiğinde içimizden neler geçtiği ile ilgileniyorum.

Coşkun bir ifade ile beni tüm görsellerin görkemli önemsizliği ilgilendiriyor. Anın muazzam geçip giden yoğunluğu.

Gábor Lajta, 2017

Bir masada dört kişi, 2017, yağlıboya, tuval, 70x100 cm

Lajta Gábor

Egyre inkább a mozgó, dinamikus látvány érdekel – a gesztusok, az apró történések. Négy beszélgető embert szerettem volna ábrázolni, egy asztal körül. Visszaadni alakjukat és kisugárzásukat, azt az élményt, amit egy gyors, elillanó benyomás közvetít. De milyen a formája egy gyors benyomásnak? Hogyan tudom festéssel a vásznon visszaadni az élmény frissességét, a pillanat intenzitását, vagy inkább a pillanatok emlékét – formát adni az akár villanásnyi benyomás erejének, melynek ábrázolásához nincs egyértelmű kifejezési eszközünk.

Érdekel, hogy miért figyelünk fel egy arcra, egy mozdulatra, mi zajlik bennünk, amikor megpillantunk egy akár banális jelenetet.

Minden látvány – emelkedett kifejezéssel élve – fenséges jelentéktelenségre az, ami foglalkoztat. A pillanat iszonyatos intenzitása, amellyel ellobban.

Lajta Gábor, 2017

Négyen egy asztalnál, 2017, olaj, vászon, 70x100 cm

Lajta, Gábor

I am more and more interested in moving, dynamic sights – gestures, minor events. I wanted to portray four people conversing around a table. To represent their figures and radiations, the experience conveyed by a quick, capricious impression. But what is the shape of a quick impression? How can I depict the freshness of the experience, the intensity of the moment or rather the memory of the moment by painting on canvas – to give shape to the power of a flash of impression, for the representation of which we have no clear means of expression?

I am interested in why we notice a face, a gesture, in what is going on in us when we see an even banal scene.

I am interested in – to use a solemn expression – the majestic insignificance of all sights. The terrifying intensity of the moment with which it flickers out.

Lajta Gábor, 2017

Four at the Table, 2017, oil, canvas, 70x100 cm

András M. Novák

Doğrudan yayın adı olan büyük boy tablomda birazcık kesilmiş kenarlarla küçük tanecikler bulunuyor. Bu serbest asılmış tuval, küçük pencereleri olan, pencereler içinde yanıp sönen televizyon ekranları bulunan bir apartman binası duvarına benzer. Tuvalin üst kısmı dramatik bir biçimde karanlık, büyük ve yanan bir yüzeydir. Kabuklaşmış kalıbımızla bize hiçbir zaman olamayan olayları seyrederek ikincil gerçeklere bakarken hayatımız da aslında buna benzer. Ve başımızın üzerinde evimiz yanıyor.

András M. Novák, 2017

Doğrudan yayın, 2010, serbest tuval, toz boya, plectol, 300x300 cm

M. Novák András

Az *Élő adás* című nagyméretű képemen kis színes flekkek vannak, némileg megsebzett szélekkel. Ez a szabadon lógó vászon olyan, mint egy panelház fala, apró ablakokkal, melyekben villódzanak a tévéképernyők. A vászon felső része drámaián sötét, nagy, égő felület. Ilyen valamiképpen az életünk is, miközben nézzük a másodlagos valóságokat, melyekről elkégesedett szívvel azt hisszük, velünk nem történhet meg. És a fejünk felett már ég a ház.

M. Novák András, 2017

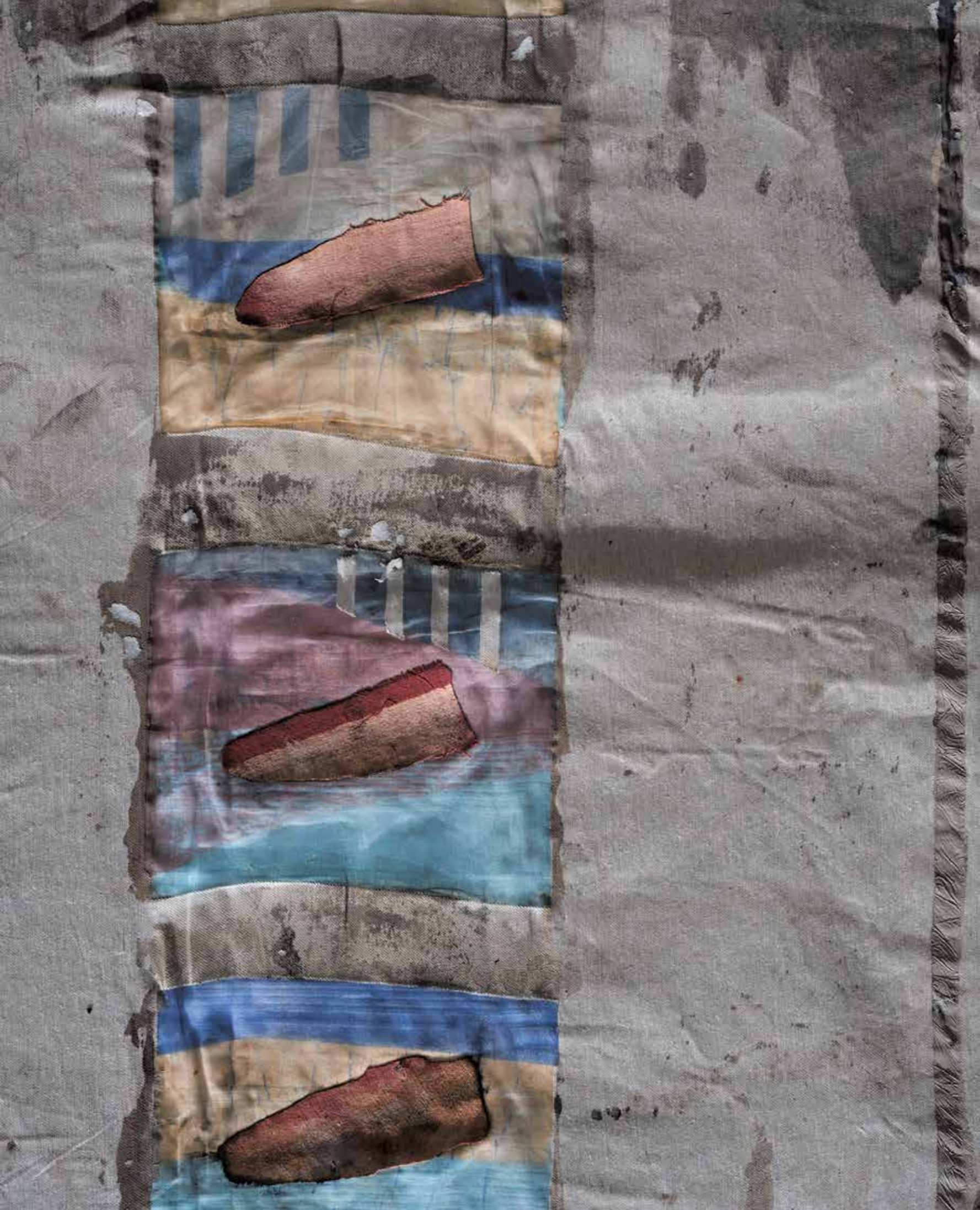
Egyenes adás, 2010, szabadvászon, porfesték, plectol, 300x300 cm

M. Novák, András

My large-scale painting entitled Live Broadcast has little patches with somewhat scarred edges. This free-hanging canvas is like the wall of a prefab house with tiny windows blinking from TV screens. The top of the canvas is a dramatically dark, large and burning surface. Our lives are somehow like this, as we watch secondary realities that we with callous hearts believe will never happen to us. And the house is on fire over our heads.

András M. Novák, 2017

Live Broadcast, 2010, unframed canvas, dust paint, Plectol, 300x300 cm

Zoltán Móser

Sándor Weöres’in Düşüncelerin yönü ve tersi adı olan yazısında „Doğa doğadaki dünyada, ruh ruhtaki dünyada şeyleri yaratır.” - yorumunu okuyorum. Bu fotoğrafla ilgili ben bile daha fazla ekleyemem. Ben sadece doğanın yarattığı şeyleri ekleyebilirim (neden? onlar her zaman mükemmel mi olur?) Ben bunu sabah ışığına bakarken fark ettim. Doğru, bunu yapmak için yine de bir içsel öneri yüzünden arkaya dönmem gerekiyordu: orada ve o anda, arkamda bu „perdeyi” görüp hemen fotoğraf çekmem gerekiyordu.

Zoltán Móser, 2017

Móser Zoltán

„A természet a természeti-világban alkot, a lélek a lelki-világban.” – olvasom Weöres Sándor véleményét *A gondolatok visszája és színe* című írásában. Ennél sokkal többet én sem tudok mondani e fotó kapcsán, legfeljebb annyival egészítem ki, hogy amit a természet alkotott (miért, hogy az majd’ mindig tökéletes?!) azt én egy kora reggeli fényáradatban észrevettem. Igaz, még az is kellett ehhez, hogy valami belső sugallatra hirtelen megforduljak: ott és akkor, hátam mögött láttam meg ezt a „függönyt”, amelyet csak le kellett fényképeznem.

Móser Zoltán, 2017

Móser, Zoltán

“Nature creates in the natural world, the spirit in the spiritual world”– so I read Sándor Weöres’s view in his essay entitled “The Flip-side and Face of Thoughts”. I can hardly add anything more in connection to this photo other than mention that what nature created (why is it that it is always near perfect ?!) I noticed in an early morning flood of light. True, it required my turning around on some inner inspiration: there and then, I noticed this “curtain” behind my back. All I had to do was take a shot.

Zoltán Móser, 2017

István Regős

Bu eserimle Annemi-Babamı, Büyükannelerimi ve Büyükbabalarımı, yani hayatları ve gündelik yaşamı 20. yüzyılın dünya savaşları tarafından belirtilmiş o kuşağı anmak istedim.

Birkaç sakin yıldan sonra bu çılgınlık tekrar başladı. Dedemi, askeri görev bekliyordu ve bu görev sadece dedemin erken ölümüyle engellendi.

Beş yıl boyunca acı çeken babamın eve sapaşlam dönebilmesi için sadece Yaratana borçluyuz. Bundan dolayı Onların anısını kutlamam için de.

István Regős, 2017

Regős István

Ezzel a munkámmal szerettem volna emléket állítani Szüleimnek, Nagyszüleimnek, annak a generációnak, melynek életét és mindennapjait a 20. század világégései határozták meg.

Néhány nyugalmas év után újrakezdődött az örület. Nagyapám koránál fogva újbóli katonai szolgálatra számíthatott, behívását csak korai halála akadályozta meg.

Az, hogy Apám épségben tért haza öt éves poljárás után, csak a gondviselésnek köszönhető, így az is, hogy én emléket állíthatok Nekik.

Regős István, 2017

Regős, István

With this work I wanted to commemorate my parents, my grandparents, the generation whose lives and daily struggle were determined by the world conflagrations of the 20th century.

After some quiet years, the craze started again. My grandfather was expecting to be called for national service again, but this was prevented by his early death.

My father came home safe after five years of descent to hell thanks only to Providence, so it is that I can commemorate them.

István Regős, 2017

Savaş, 2006, karışık malzeme, montaj,
40x55x20 cm

Háború, 2006, vegyes technika, assemblage,
40x55x20 cm

War, 2006, mixed technique, assemblage,
40x55x20 cm

Péter Stefanovits

Metamorfózis veya Aile fotoğraflarının alıntılarını yapması

Atalarımızın yüzü bulanık bir resim, fotoğraflarında yansıyan hayali bir kahraman, çünkü onlardan daha fotoğraf çekilememiştir, ancak, eski eksiklik bir hikayenin ya da bir günah olarak yorumlanabilecek bir hareket hakkında bir şey görüntülenir, belki o böyleydi ya da gözleri birbirilerine daha yakın mıydı, ve onun yanındaki kişi kim, veya o onun kardeşi mi, şu kişi de onların babası mı ve bu kişi şunun ikinci eşi mi? Ama bu benim!

Stefanovits Péter, 2017

Stefanovits Péter

Metamorfózis avagy Családi képek idézése

Felmenőink arca elmosódott kép, a fotográfia-akon átítatódó képzeletbeli ő, hiszen rólok még nem készülhetett felvétel, de a töredékes történet egykori tettéről vagy a bűnként is értelmezhető cselekedetéről valamilyen megjelenít, talán ilyen lehetett vagy mélyebben ülték szeméi, és ki az ott mellette, vagy inkább az a testvére és ő az apjuk, a második feleséggel? De hiszen ez én vagyok!

Stefanovits Péter, 2017

Stefanovits, Péter

Metamorphosis or Recalling family images

The faces of our ancestors are blurred, but our imaginary ancestor is somehow imbedded in photographs for, though no shot could ever have been taken of him, they somehow represent his former act of the fragmentary story or his act that can be interpreted as a sin. Perhaps he was like this or his eyes were deep set. Who is that beside him, or is that his brother and him the father with the second wife? But that is me!

Péter Stefanovits, 2017

Metamorfózis, 2015, dijital baskı, 150x150 cm

Metamorfózis, 2015, digitális nyomtatma, 150x150 cm

Metamorphosis, 2015, dijital baskı, 150x150 cm

Árpád Szabados

Fotógraflar kendi kendilerine düzenlenmesi diğcr motiflerin yerini belirtir ve elbette düşündüğüm-den oldukça farklı olacak bir şey meydana gelir.

Árpád Szabados, 2015

Szabados Árpád

A képek öntörvénye biztosítja a további motívumok helyét, és természetesen létrejön valami, ami egészen más lesz, mint amire gondoltam.

Szabados Árpád, 2015

Szabados, Árpád

The autonomy of the pictures ensures the place of further motifs, and naturally something comes into being which is quite different from what I had had in mind.

Árpád Szabados, 2015

Aylı bir seri I-IV., 2012-15, dijital baskı, her biri 30x40 cm

Medvés sorozat I-IV., 2012-15, digitális nyomtat, egyenként 30x40 cm

Bear Series I-IV, 2012-15, digital print, 30x40 cm each

Miklós Szőcs TUI

Bu sefer eserime Hristiyanlığın gözünden bakmaktan kaçınmazsak; Burada esasen bir jest, arka-ya dönmenin radikal jesti söz konusudur; „peccatum originale’nin” olmasına rağmen, artık asıl iffete odaklanmış ilginin ışının yukarıya yönelen, ışık dolu yoluyla ilgilidir – uzun yolculuk yapmaktan sonra Gönderene geri dönme.

Bu hatırlatma, teşvik etme - ayrıca çağırıcı olarak belirliyorum: günlük yaşamımızın ortasında, yüksek kaderlerimizin kuvvetsiz sözlerini duymamız gerektiğine inanıyorum.

Faaliyetimin görevi bu yükseklere giden ince yolu kendim içinde her zaman temiz tutmak ve çoklu plastik sanatının diyalektinde bunu destan gibi „şarkı söylemektir”.

Miklós Szőcs TUI, 2016

Ophelisk – Yüksekliğe giden yol, 2009, ahşap, 295x48x48 cm

Szőcs Miklós TUI

Ha nem riadunk vissza attól, hogy művemre ez-úttal keresztény optikával tekintsünk; lényegében gesztusról van itt szó, a megfordulás radikális gesztusáról; a „peccatum originale” ellenében immáron az eredendő erényre fókuszált figyelem sugarának felfelé irányuló, fényteli útjáról – hosszú vándorlás után vissza a Feladóhoz.

Emlékeztetőnek, biztatásnak – sőt, felhívásnak szánom: meggyőződéseim, hogy a mindennapi élet hányattatásai közepette is meg kell hallanunk néha magasabb sorslehetőségeink gyenge hívószavát.

Tevékenységem rendeltetése mindenkor ezt a magasba tartó keskeny ösvényt önmagamban tisztán tartani és a plasztika sokrétű dialektusában úgy „megénekelni”, akár egy hőskölteményt.

Szőcs Miklós TUI, 2016

Ophelisk – Út a magasba, 2009, fa, 295x48x48 cm

Szőcs, Miklós TUI

If we do not hark back from looking at my work from a Christian perspective, we will note that it is essentially a gesture, the gesture of radical turn around; as opposed to „peccatum originale”, the ray of attention focussed on original virtue takes the light-filled way up – after a long wandering back to the Sender.

I intend it to be a reminder and encouragement, even an appeal: I am convinced we sometimes have to listen to the faint call to the opportunity of our higher destiny.

The purpose of my activity is to maintain the purity of this narrow way leading high in myself and to sing it like a heroic poem in the variegated dialect of sculpture.

Miklós Szőcs TUI, 2016

Ophelisk – Way Up High, 2009, wood, 295x48x48 cm

József Szurcsik

Çalışmalarımda bireyin ve toplumun arasındaki ilişkiyi araştırırım. Çeşitli toplumlarda bireyin rolü, geçmişle kişisel ilişkisi, bireysel kendine özgü yolunu ve iktidara gösterilen tutumunu incelerim. Kişisel alanımızın topluma nasıl dönüştüğü ve bunun tersi, ayrıca bazı dış etkilerin iç kısıtlamalarını nasıl tanımladığı ile ilgileniyorum.

İzlenimlerimi, sembolik bir kompaktlık ile, bazen ironi bir görüntü olarak benimsemeye çalışıyorum.

József Szurcsik, 2017

Szurcsik József

Munkáimban az egyén és a társadalom viszonyát vizsgálom. Az egyéniség szerepét a különböző közösségekben, személyes viszonyunkat a múlt-hoz, az egyén sajátos útjait és viszonyulását a hatalomhoz. Az érdekel, hogy személyes terünk miként terjed át a közösségbe és fordítva, valamint hogyan határozzák meg egyes külső befolyások belső kényszerűségeinket.

Igyekszem emblemikus tömörséggel, olykor akár ironikusnak mondható képi formába foglalni benyomásaimat.

Szurcsik József, 2017

Szurcsik, József

In my work, I examine the relationship between individual and society. The role of individuality in different communities, our personal relationship to the past, the particular paths of the individual and his attitude to power. I am interested in how our personal space is transposed into common space and vice versa, and how certain external influences determine our internal constraints.

I try to give shape to my impressions with emblematic compactness, sometimes even ironic pictorial forms.

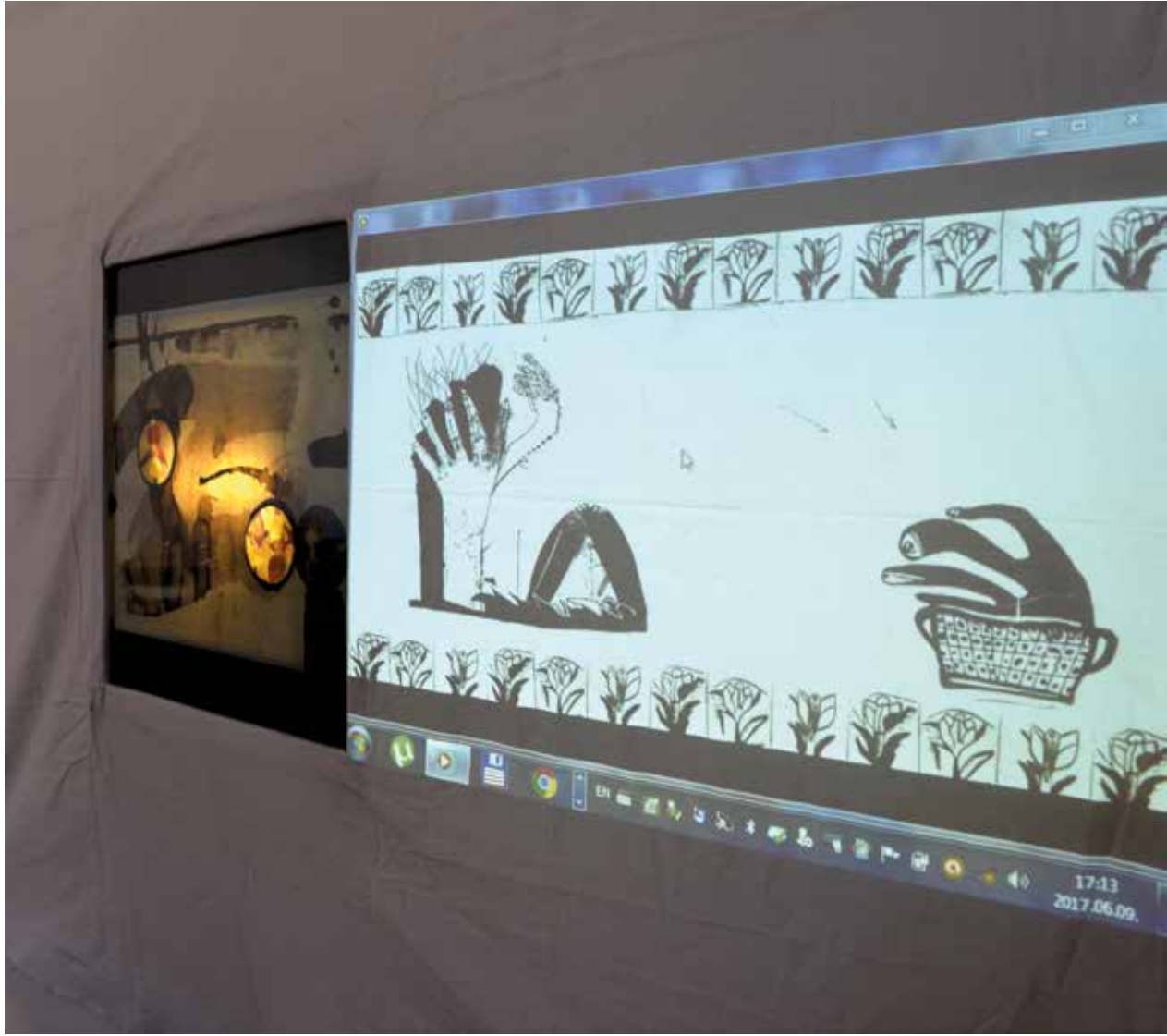
József Szurcsik, 2017

Geçmişe geçit, 2012, akrilik, yağlıboya, tuval, 165x200 cm

Átjáró a múltba, 2012, akril, olaj, vászon, 165x200 cm

Passage into the Past, 2012, acryl, oil, canvas, 165x200 cm

László Ujvárossy

Enstalasyonumun taşıyıcısı olan beyaz tuval çarşaf gibi yatağın kişisel bir parçası. Ortasında bir 58x55x15 cm boyutu olan ahşap kasetin içinde camlar arasında kağıdın üzerinde bir jest-çizim, iki yerde yuvarlak bir şekilde kesilmiş, kasetin ortasından ışıklandırıldığı renkli düz filmle (çiçekler). Tuval üzerine, doğurganlıkla ilgili nakış modelleriminden oluşturulmuş bir sinema filmi gösteriyorum. Soyut jest çizimi ve kişisel alan içindeki hareketli kalıplar, çarpışma ve doğurganlık hakkında ayrı bir resmi dünya temsil etmektedir. Aşkta barış arzusunun ve nefretin kökünün bulunması saçmadır; Bazen aynı bir uyuduğumuzda kötü komşu oluyoruz ve daha sonra uzlaşma ile yine iyi komşu olacağız.

László Ujvárossy, 2017

Ujvárossy László

Installációm hordozója, a fehér vászon, lepedőként az ágy személyes terének tartozéka. A közepén egy 58x55x15 cm-es fakazetta, benne üveg között papíron gesztus-rajz, két helyen körben kivágva, színes síkfilmmel (virágok), melyet a kazetta belsejéből megvilágítok. A vászonra a termékenységhöz kapcsolódó hímzésmintáimból mozgóképet vetíték. Az elvont gesztusrajz és a mozgó minták a személyes térben külön formai világot képviselnek, az ütközésről és a termékenységről szólnak. Abszurd, hogy a szerelemben jelen van a béke vágya és a gyűlölet gyökere egyaránt; olykor külön alszunk, s akkor rossz szomszédok vagyunk, majd a kibéküléssel újra jó szomszédok leszünk.

Ujvárossy László, 2017

Ujvárossy, László

The vehicle of my installation is white linen; as a sheet, it is an accessory of the personal space of a bed. In the middle, there is a 58 x 55 x 15 cm wooden cassette with a gesture drawing in ink on a paper between two glasses. This has two circular holes cut into it covered with coloured sheet film (flowers), which is illuminated from the inside of the cassette. On the canvas, I project a motion picture of my embroidery patterns related to fertility. The abstract gesture drawing and moving patterns in the personal space represent a separate formal world, and are about crash and fertility. It is absurd that there is the desire of peace and the root of hatred in love; we sometimes sleep separately, then we are bad neighbours; later we reconcile and are good neighbours again.

László Ujvárossy, 2017

Çarpışma ve aşk, 2017, enstalasyon, 224x164 cm, tuval, ahşap, cam, düz film, çizim, ampul, görüntüleme (Film: Teréz Murányi-Matza ve László Ujvárossy)

Ütközés és szerelem, 2017, installáció, 224x164 cm, vászon, fa, üveg, síkfilm, rajz, villanyégő, vetítés (Film: Murányi-Matza Teréz és Ujvárossy László)

Crash and Love, 2017, installation, 224x164 cm, canvas, wood, glass, sheet film, drawing, electric bulb, projection (Film: Teréz Murányi-Matza and László Ujvárossy)

Mihály Vargha

Benim için sanat, kabuslarımdan, fantomlarımdan kurtulmaya, onları isimlendirmeye, onları rüyalarımdan çıkartacak bir şekilde sergilemeye çalıştığım bir vanadır.

Bu kafa eseri de böyle bir ruh çağırmadır.
Bu eser, üst kısmında her iki tarafında „yaralı bir
hiyeroglif“ gibi gözükten iki kendiliğinden „buldu-
ğum“ yara izi bulunan akçaagâcı kütüğü üzerinde
yapılmıştır.

Ortada, ağaç çürümüştü, temizledim, içine girerek güçlü bir eğilime ulaşmak istedim. Târgu Mureş'te bu kafa yapıldığındaki rejim sonrası anti-Macaristan hamleleri bu esere ilham kaynağı oldu.

O dönemde insan ve sanatçı olarak bir tehlike duygusunu hissettim; toplumun çerçevesini oluşturan kurumlara karşı hissettiğim güvenim sarsıldı, insanlara karşı hissettiğim güvenim sarsıldı ve o andan itibaren dini hayatımı yenilemeye başladım. Tekrar dua etmeye ve aşkın güçlerle olan ilişkimi düzeltmeye başladım.

Bu heykel aslında baltayla ikiye bölünmüş bir soyut kafa. Kırmızı (kan) renk kullanmadım. Eserimi siyahın (katran) ve beyazın (kireç) çelişmesi üzerinde kurdum.

Bu eserin üzücü bir eser olduğunu biliyorum.

Mihály Vargha, 2017

Kafa II., 1990-91, ahşap, 70x40x35 cm

Vargha Mihály

Nekem a művészet a szelep, amelyen keresztül megpróbálom kiereszteni a lidérceimet, fantomjaimat, megnevezve, megjelenítve őket, hogy ne kísértsek többé.

Ez a fej is ilyen szellemidézés.
Az alkotás juharfa rönkbe készült, amelyen a felső szegmensben két, eredendően „talált” sebhely van a két oldalon, mint valami „sebes hieroglif” betűk. Középen a fa korhadt volt, azt takarítottam ki, bemélyítve, erős szuggesztivitást kívántam elérni. Amikor ez a fej készült, Marosvásárhelyen a rendszerváltás utáni magyarellenessé megmozdulások voltak, azok ihlették ezt a munkát.

Engem ekkor, mint embert és művészt egyaránt megrendített a veszély érzete, megrendült a társadalom kereteit biztosító intézményekbe vetett bizalmam, megrendült az emberbe vetett bizalmam, s igazából attól a pillanattól kezdve kezdtem megújítani a hitéletemet, kezdtem újra imádkozni, rendezni a transzcendens erőkkkel a viszonyomat.

Ez a szobor egy fejszével kettéhasított absztrahált fej tulajdonképpen. Nem használtam piros (vér) színt, hanem fekete (szurok) és a fehér (oltott mész) kontrasztjára építettem.

Ez egy szomorú művem, tudom.

Vargha Mihály, 2017

Fej II., 1990–91, fa, 70x40x35 cm

Vargha, Mihály

For me, art is the valve through which I try to get rid of my nightmares and phantoms, naming them, displaying them so as they should not tempt anymore.

This head is such a conjuring of spirits. The work is made of a maple tree log, with two originally "found" scars in the upper segment, looking like two „scar hieroglyphics“. In the middle, the tree was rotten, I cleaned it out, deepening it I wanted to achieve a strong degree of suggestiveness.

I made this head in Marosvásárhely (Târgu Mureș) during anti-Hungarian campaigns after the regime change; those were the inspiration for the piece.

At the time, as a man and artist, I felt a sense of danger, I was shaken by the confidence in the institutions that provided the framework of society, my trust in people was shaken, and from that very moment I began to renew my faith, I began to pray again and to settle my relationship with transcendent forces.

This statue is actually an axe-split abstracted head. I did not use the colour red (blood), but built on the contrast of black (tar) and white (lime).

This is a sad work, I know.

Mihály Vargha, 2017

Head II, 1990–91, wood, 70x40x35 cm

Sándor László Veress

... Ben, tabloyu karmaşık türlerin sanatsal bir uygulaması olarak düşünen kuşağa aitim ve bu uygulama görsel uygulamayı, konuyu, görsel adımları içerir ...

... Vicdan, sanatçının atölyesinin en büyük zorluğudur, günümüzde acımasız zulüm biçiminde olan dünyadaki dürtülere verilen bir cevaptır. Resam, insana, ruha, çevresine karşı yapılan acımasız saldırıları en ağır tecrübe olarak algılıyor. Onu, bütün bu savunmasızlık, gayri insancılık ruh hali içinde neredeyse öngörülemeyen gizli bir gücün erdeminin konusu yapar.

Sándor László Veress, 2017

Sarı renkli bir odada kamusal yaşam, 1992
yağlıboya, karton, 68x77 cm

Veress Sándor László

...Én még ahhoz a generációhoz tartozom, amelyik a táblaképet összetett műfajú alkotói gyakorlatnak gondolja, s ez a gyakorlat a feldolgozás során magába foglalja az ábrázolást, a témát, a vizuális lépcsőfokokat. ...

...A lelkiismeret a művész műhelymunkájának legnagyobb kihívása, válasz a világ ingereire, melyek korunkban gátlástalanul kegyetlen atrocitások formáját öltik. A festő a legsúlyosabb tapasztalatként éli meg az otromba támadást az ember ellen, a szellem ellen, a környezetével szemben. Mindez a kiszolgáltatottság, belevetettség a lélek állapotában egy alig-alig belátható látens hatalom atrocitásának alanyává teszi. ...

Veress Sándor László, 2017

Közélet sárga szobában, 1992
olaj, karton, 68x77 cm

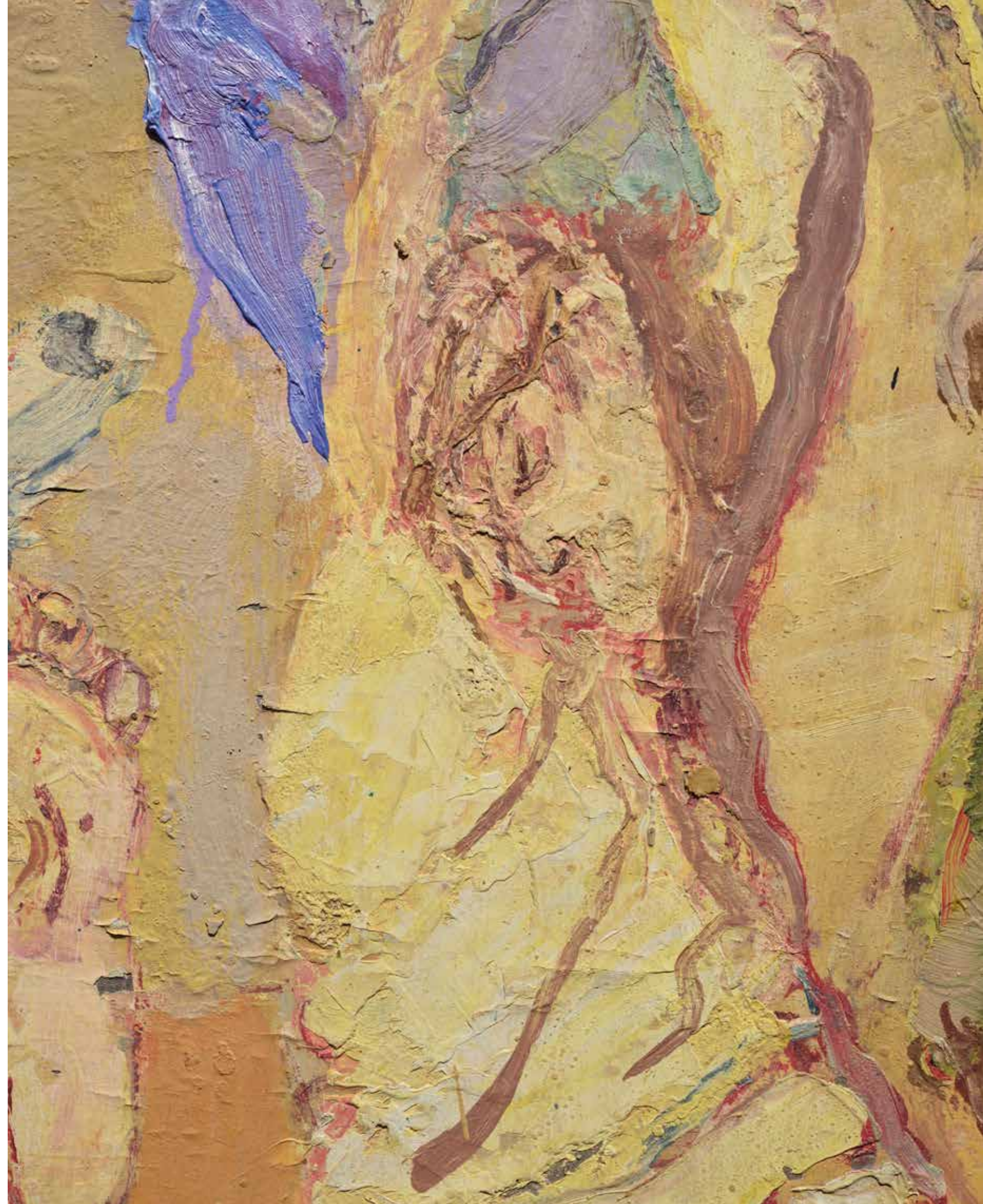
Veress, Sándor László

... I belong to the generation that thinks of panel painting as a complex genre and creative practice, and this practice involves representation, subject, grades of visibility in the course of elaboration...

Conscience is the greatest challenge in the studio work of the artist, it is a response to the world's stimuli, which take the form of cruel atrocities in our day. Brutal attacks against man, spirit and environment are the weightiest experiences of the painter. All this defencelessness, this thrustness in the state of the soul, subjects him to an almost invisible latent power.

Sándor László Veress, 2017

Public Life in a Yellow Room, 1992
oil, cardboard, 68x77 cm

Gábor Véssey

Šimdiye kadar yapılan eserlerimle ironi i içe geç-
miř durumda. Bu, „yemeğın tadını alabilmek için
bir tutam tuzdur.” (Goethe), ama son yıllarda tab-
lolarımda her řey daha anlayıřlı ve neřeli bir tavrı
olan mizaha dönüřtü. Bu nedenle daha gergin,
kontrpuan tabanlı durumların daha renkli ve daha
plastik hale geldiğiy söylenebilir.

“Mizah ilahi bir yıldırımdır ” dedi ki Milan Kun-
dera: “insanlık iliřkilerinin greliliğinin zelliğiy, hiç-
bir kesinliğın olmadığı kesinlikten gelen tuhaf bir
zevk.

Mizah modern ruhun harika bir icadıdır. Ebedi
vakitlerden mevcut değildir ve sonsuza dek var
olmayacaktır. O günü düřündüğümde kalbim
bükülür.”

Ama o zamana kadar...

Gábor Véssey, 2017)

Sinirli kadınlar fare ile, 2017
yağlı tempera boyası, karton, 140x170 cm

Véssey Gábor

Munkáimat eddig is átsztt az irónia, mi nem
más, mint „csipetnyi só, hogy az étel egyáltalán
élvezhető legyen” (Goethe), de az utóbbi évek-
ben képeimen mindez átfordult a humor irá-
nyába, mely megérttt, s derűsebb magatar-
tás. Ezért talán elmondható, hogy a feszültebb,
ellenpontokra épülő helyzetek ábrázolása így
színesebbé, plasztikusabbá változott.

„A humor isteni villámfény – írja Milan Kundera
–, az emberi dolgok viszonylagosságának mámo-
ra, különös gynyrsg, mely abból a bizonyos-
ságból fakad, hogy nincs bizonyosság. A humor a
modern szellem nagy találmánya. Nem rk idők-
tl léteznek, s nem fog létezni rk időkig. Elszorult
szívvel gondolok arra a napra.”

De addig...

Véssey Gábor, 2017)

Ideges nk egérrel, 2017
olajtempera, karton, 140x170 cm

Véssey, Gábor

My work has so far been interwoven with irony, the
“pinch of salt to enjoy food at all” (Goethe), but in
recent years, this has turned into humour, which is a
cheerful conduct capable of more understanding.
Therefore, it may be said that the representation of
more intense, counterpoint-based situations has
become more colourful and more plastic.

“Humour: the divine flash that reveals,” writes
Milan Kundera, „the world in its moral ambiguity
and man in his profound incompetence to judge
others; humour: the intoxicating relativity of hu-
man things; the strange pleasure that comes of
the certainty that there is no certainty. Humour:
the great invention of the modern spirit. It has not
existed from times eternal, and will not exist to eter-
nity. It is with a sinking heart that I think of that day.”

But until then...

Gábor Véssey, 2017)

Nervy Women with Mouse, 2017
oil tempera, cardboard, 140x170 cm

László Vinczeffy

Ízleyicileri, tablolarimla her zamanki gibi, günlük algılamadan vazgeçip, meditasyona yönlendiren kutsal atmosferi ima eden sessizliği belirleyebileceğim bir vizyona götürmek isterim. İçeri girdiğim gizemli duyguların hissetmelerini istiyorum.

László Vinczeffy)

Kíymik (1956), 2016, karışık malzemeler, tuval, 50x50 cm

Vinczeffy László

Festményeim nézőit a megszokott, mindennapi látástól olyan irányba szeretném elvinni, ahol azonosulni tudnak műveimen keresztül azzal a szakrális hangulatot sugalló csenddel, ami meditációra készíteti őket. Azt akarom, hogy ezáltal olyan titokzatos érzelmek birtokába kerüljenek, aminek én is részese voltam.

Vinczeffy László)

Repesz (1956), 2016, vegyes technika, vászon, 50x50 cm

Vinczeffy, László

I would like to take the viewers of my paintings from the usual, everyday way of looking at things in a direction where, through my work, they can identify with a silence suggestive of a sacred mood and inclining them to meditate. I thereby wish them to possess those mysterious emotions that I have partaken of.

Vinczeffy László, 2017)

Splinter (1956), 2016, mixed technique, canvas, 50x50 cm

Aknay, János, Painter
Nyíregyháza, 28 February 1949
Szentendre resident
Regular member of MMA (2011), Fine Arts Section
Prizes: Anna Neufeld Memorial Prize (1989), Mihály Munkácsy Prize (2002), Order of Merit of the Republic of Hungary, Civilian Division (2002), For Hungarian Art Prize (2009), Kossuth Prize (2010), Officer Cross of the Order of Merit of Hungary (2017).

Barabás, Márton, Painter
Budapest, 28 February 1952
Budapest resident
Regular member of MMA (2017), Fine Arts Section
Prize: Mihály Munkácsy Prize (1999).

Bukta, Imre, Artist
Mezőszemere, 20 July 1952
Mezőszemere resident
Regular member of MMA (2017), Fine Arts Section
Teaches at the Visual Arts Institute of Eszterházy Károly University, Eger
Prizes: Smohay Prize (1987), Mihály Munkácsy Prize (1989); Artist of Merit of Hungary (1997), Palládium Prize (2008), Prima Prize (2016).

Csáji, Attila, Painter
Szepesi (Moldava nad Bodvou, Slovakia), 21 March 1939
Budapest resident
Regular member of MMA (2011), Fine Arts Section
Prizes: Mihály Munkácsy (2009), Artist of Merit of Hungary (2015), Prima Prize (2015).

Elekes, Károly, Painter, graphic artist and sculptor
Székelykeresztúr (Cristuru Secuiesc, Romania), 19 July 1951
Budapest resident
Regular member of MMA (2013), Fine Arts Section
Prizes :Mihály Munkácsy Prize (1998), Kálmán Csohány Prize (1999).

Farkas, Ádám, Sculptor
Budapest, 20 November 1944
Szentendre resident
Regular member of MMA (2011), Fine Arts Section
Prizes : Mihály Munkácsy Prize (1983), Artist of Merit of the People's Republic Hungary (1989), Prima Prize (2010), Kossuth Prize (2016), Jenő Kerényi Prize (2017).

Filep, Sándor, Painter and graphic artist, musician
Pincehely, 10 March 1954
Balatonalmádi resident
Regular member of MMA (2011)
Fine Arts Section
Prizes: Lipót Hermann Prize (1980), Koller Prize (1998).

Földi, Péter, Painter
Somoskőújfalu, 11 August 1949
Somoskőújfalu resident
Regular member of MMA (2011), Fine Arts Section
Prizes: Mihály Munkácsy Prize (1987), For Hungarian Art Prize (1993), Golden Cross of Merit of the Republic of Hungary (1998), Artist of Merit of the Republic of Hungary (2001), Kossuth Prize (2007), Prima Primissima Prize (2009).

Jovián, György, Painter
Szilágysomlyó (Șimleu Silvaniei, Romania), 27 December 1951
Budapest resident
Regular member of MMA (2011), Fine Arts Section
Prizes: Mihály Munkácsy Prize (1999), Prize of the Association of Hungarian Painters (1999), MAC Painting Prize (2016, Lisbon).

Kárpáti, Tamás, Painter
Budapest, 25 December 1949
Szentendre resident
Regular member of MMA (2011), Fine Arts Section
Prizes: Mihály Munkácsy Prize (1983), Artist of Merit of the Republic of Hungary (2000), Master M.S. Prize (2005), For Hungarian Art Prize (2007), Artist of Merit of Hungary (2013).

Kovács, Péter, Painter and graphic artist
Budapest, 15 June 1943
Budapest resident
Regular member of MMA (2012), Fine Arts Section
Prizes: Mihály Munkácsy Prize (1985), Artist of Merit of the Republic of Hungary (2000), Kossuth Prize (2008).

Kő, Pál, Sculptor
Perespuszta, 2 June 1941
Budapest and Heves resident
Regular member of MMA (2011), Fine Arts Section
Prizes: Mihály Munkácsy Prize (1975), Prize of the Art Fund of the People's Republic of Hungary (1984), Artist of Merit of the People's Republic of Hungary (1986), For Hungarian Art Oeuvre Prize (1990), Kossuth Prize (2001), Kölcsey Prize (2002), Prima Primissima Prize (2006), Artist of the Nation (2014), Hungarian Heritage Prize (2016).

Lajta, Gábor, Painter
Budapest, 28 September 1955
Budapest resident
Corresponding Member of MMA (2015), Fine Arts Section
Prizes: Prix Taylor, Le Salon (2001), Médaille de bronze, Le Salon (2002), Mihály Munkácsy Prize (2015).

M. Novák, András, Painter
Kaposvár, 17 August 1944
Budapest resident
Regular Member of MMA (2011), Fine Arts Section
Prize: Mihály Munkácsy (1999).

Móser, Zoltán, Painter
Szekszárd, 11 March 1946
Bicske resident
Regular Member of MMA (2011), Fine Arts Section
Prizes: Prima Prize (2003); Rudolf Balogh Prize (2011).

Regős, István, Painter
Budapest, 17 September 1954
Szentendre resident
Prize: Mihály Munkácsy Prize (2004).

Stefanovits, Péter, Artist
Budapest, 18 September 1947
Budapest and Pákozd resident
Regular Member of MMA (2011), Fine Arts Section
Director

Prizes: Mihály Munkácsy Prize (1995), Lajos Szalay Prize (2004), Ildikó Simsay Prize (2006), Artist of Merit of the Republic of Hungary (2011).

Szabados, Árpád, Painter and graphic artist
Szeged, 18 March 1944 – Budapest, 13 June 2017
Former Member of MMA (2013), Fine Arts Section
Prizes: Mihály Munkácsy Prize (1976), Artist of Merit of the Republic of Hungary (1990), Lajos Szalay Prize (2002), Tihamér Gyarmathy Prize (2017).

Szőcs, Miklós TUI, Sculptor
Budapest,21 May 1953
Budapest resident
Regular Member of MMA (2013), Fine Arts Section
Prize: Mihály Munkácsy Prize (2015).

Szurcsik, József, Graphic artist
Budapest, 3 March 1959
Budapest resident
Regular Member of MMA (2013), Fine Arts Section
Prizes: Mihály Munkácsy Prize (1997), Ildikó Simsay Prize (2002).

Ujvárossy, László, Graphic artist
Ditró (Ditrău, Romania), 21 January 1955
Nagyvárad (Oradea, Romania) resident
Regular Member of MMA (2011), Fine Arts Section
Prizes: Mihály Munkácsy Prize (2002), Sándor Szolnay Prize (2006), Officer Cross of the Order of Merit of Hungary (2014).

Vargha, Mihály, Sculptor
Kézdivásárhely (Târgu Secuiesc, Romania), 12 November 1961
Sepsiszentgyörgy (Sfântu Gheorghe, Romania) resident
Regular Member of MMA (2013), Fine Arts Section
Prizes: Sándor Szolnay Prize (1998), Pro Cultura Hungarica (2011), Officer Cross of the Order of Merit of Hungary (2014).

Veress, Sándor László, Painter
Heves, 12 July 1934
Budapest resident
Regular Member of MMA (2011), Fine Arts Section
Prizes: Mihály Munkácsy Prize (2004), Oeuvre Prize of the Day of Hungarian Painting Foundation (2012).

Véssey, Gábor, Painter
Budapest, 9 September 1948
Budapest resident
Regular Member of MMA (2013), Fine Arts Section
Prizes: Mihály Munkácsy Prize (2004), Hungart Prize (2009).

Vinczeffy, László, Painter
Atyha (Atia, Romania), 21 March 1946
Sepsiszentgyörgy (Sfântu Gheorghe, Romania) resident
Regular Member of MMA (2011)
Fine Arts Section
Prizes: Sándor Szolnay Prize (1998); Pro Cultura Hungarica (2006); Mihály Munkácsy Prize (2008); For Hungarian Art Prize (2009); Ildikó Simsay Prize (2009).

Sergilenen sanat eserleri

János Aknay: *Hatıra*, 2017, akrilik, tuval, 90x80 cm

Márton Barabás: *Denizanası*, 2004, obje, ahşap, metal, 90x95x3cm

Imre Bukta: *İlin en güzel ağacı*, 2011, yağlıboya levha üzerinde, mürekkep kağıt üzerinde, 170x230 cm

Attila Csáji: *OP-GEO I-IV*, 2015, lazer süperpozisyon grafikleri, her biri 80x60 cm *Lazer etütler IX–XII*. süperpozisyon metamorfoz, video, 4:08, 3:06, 2:47, 4:00 dakika

Károly Elekes: *İşaret ile tek başına*, 2003, yağlıboya, karton, 40x47 cm, (orijinal paraf: Nagy, 1936)

Ádám Farkas: *Köprüleyen*, 1998, boyalı ahşap heykel, 43x65x32cm

Sándor Filep: *Erdel* (tablo krokisi), 2009, renkli kalem, kağıt, 70x50 cm

Péter Földi: *Nuh'un gemisine tekne*, 2016 sulu mordan, kağıt, 76x146 cm

György Jovián: *Park*, 2013, yağlıboya, tuval, 170x200 cm

Tamás Kárpáti: *Tufan*, 2017, yağlıboya, tuval, ahşap 18x50cm

Péter Kovács: *Sıra I-V*, 2014, karışık malzeme, kağıt, her biri 100x70cm

Pál Kő (Ábel Péterfy ile): *Yaz ve kış*, 2011 boyalı tunç, 31x30 cm

Gábor Lajta: *Bir masada dört kişi*, 2017, yağlıboya, tuval, 70x100 cm

András M. Novák: *Doğrudan yayın*, 2010, serbest tuval, toz boya, plectol, 300x300 cm

Zoltán Móser: *Mekanın perdesi*, 2007 dijital baskı, 100x70 cm

István Regős: *Savaş*, 2006, karışık malzeme, montaj, 40x55x20 cm

Péter Stefanovits: *Metamorfoz*, 2015, dijital baskı, 150x150 cm

Árpád Szabados: *Aylılı bir seri I–IV*, 2012–15, dijital baskı, her biri 30x40 cm

Miklós Szőcs TUI: *Ophelisk – Yükeklere giden yol*, 2009, ahşap, 295x48x48 cm

József Surzcsik: *Geçmişe geçit*, 2012, akrilik, yağlıboya, tuval, 165x200 cm

László Ujvárossy: *Çarpışma ve aşk*, 2017, enstalasyon, 224x164 cm, tuval, ahşap, cam, düz film, çizim, ampul, görüntüleme (Film: Teréz Murányi-Matza ve László Ujvárossy)

Mihály Vargha: *Kafa II.*, 1990–91, ahşap, 70x40x35 cm-

Sándor László Veress: *San renkli bir odada kamusal yaşam* 1992, yağlıboya, karton, 68x77 cm,

Gábor Véssey: *Sinirli kadınlar fare ile*, 2017, yağlı tempera boya, karton, 140x170 cm

László Vinczeffy: *Kıymık (1956)*, 2016, karışık malzemeler, tuval, 50x50 cm

Kiállított művek

Aknay János: *Emlék*, 2017, akril, vászon, 90x80 cm

Barabás Márton: *Medüza*, 2004, objekt, fa, fém, 90x95x3cm

Bukta Imre: *A megye legszebb fája*, 2011, olaj falemezen, tus papíron, 170x230 cm

Csáji Attila: *OP-GEO I-IV*, 2015, lazer süperpozíciós grafika, egyenként 80x60 cm *Lézer-etüdük IX–XII*. süperpozíciós metamorfózis, videó, 4:08, 3:06, 2:47, 4:00 perc

Elekes Károly: *Egyedül a jellel*, 2003, olaj, karton, 40x47 cm, (eredeti szignó: Nagy, 1936)

Farkas Ádám: *Áthidaló*, 1998 festett faszobor, 43x65x32cm

Filep Sándor: *Erdély* (festményvázlat), 2009, színes ceruza, papír, 70x50 cm

Földi Péter: *Csónak a bárkához*, 2016 vizespác, papír, 76x146 cm

Jovián György: *A park*, 2013, olaj, vászon, 170x200 cm

Kárpáti Tamás: *Özön*, 2017, olaj, vászon, fa, 18x50cm

Kovács Péter: *Sor I-V*, 2014, vegyes technika, papír, egyenként 100x70cm

Kő Pál (Péterfy Ábellel): *Nyár és tél*, 2011 festett bronz, 31x30 cm

Lajta Gábor: *Négyen egy asztalnál*, 2017, olaj, vászon, 70x100 cm

M. Novák András: *Egyenes adás*, 2010, szabadvászon, porfesték, plectol, 300x300 cm

Móser Zoltán: *A tér függönye*, 2007, digitális print, 100x70 cm

Regős István: *Háború*, 2006, vegyes technika, assemblage, 40x55x20 cm

Stefanovits Péter: *Metamorfózis*, 2015, digitális nyomat , 150x150 cm

Szabados Árpád: *Medvés sorozat I–IV*, 2012–15, digitális nyomat, egyenként 30x40 cm

Szőcs Miklós TUI: *Ophelisk – Út a magasba*, 2009, fa, 295x48x48 cm

Szurcsik József: *Átjáró a múltba*, 2012, akril, olaj, vászon, 165x200 cm

Ujvárossy László: *Ütközés és szerelem*, 2017, installáció, 224x164 cm, vászon, fa, üveg, síkfilm, rajz, villanyégő, vetítés (Film: Murányi-Matza Teréz és Ujvárossy László)

Vargha Mihály: *Fej II.*, 1990–91, fa, 70x40x35 cm,

Veress Sándor László: *Közélet sárga szobában*, 1992 olaj, karton, 68x77 cm,

Véssey Gábor: *Ideges nők egérrel*, 2017, olajtempera, karton, 140x170 cm

Vinczeffy László: *Repez (1956)*, 2016, vegyes technika, vászon, 50x50 cm

Works Exhibited

AknayJános: *Remembrance*, 2017, acryl, canvas, 90x80 cm

Barabás Márton: *Medusa*, 2004, object, wood, metal, 90x95x3cm

Bukta Imre: *The Most Beautiful Tree of the County*, 2011, oil on wood board, ink on paper, 170x230 cm

Csáji Attila: *OP-GEO I-IV*, 2015, laser superimposition graphic, 80x60 cm each *Etudes in Laser IX–XII*, superimposition metamorphosis, video, 4:08, 3:06, 2:47, 4:00 minutes

Elekes Károly: *Alone with the Sign*, 2003, oil, cardboard, 40x47 cm (originally signed: Nagy, 1936)

Farkas Ádám: *Bridge-over*, 1998, painted wood sculpture, 43x65x32cm

Filep Sándor: *Transylvania (painting outline)*, 2009, colour pencil, paper, 70x50 cm

Földi Péter: *Boat to the Ark*, 2016, water stain, paper, 76x146 cm

Jovián György: *The Park*, 2013, oil, canvas, 170x200 cm

Kárpáti Tamás: *Deluge*, 2017, oil, canvas, wood, 18x50cm

Kovács Péter: *Line I-V*, 2014, mixed technique, paper, 100x70cm each

Kő Pál (Péterfy Ábellel): *Summer and Winter*, 2011, painted bronze, 31x 30cm

Lajta Gábor: *Four at the Table*, 2017, oil, canvas, 70x100 cm

M. Novák András: *Live Broadcast*, 2010, unframed canvas, dust paint, plectol, 300x300 cm

Móser Zoltán: *The Curtain of Space*, 2007, digital print, 100x70 cm

Regős István: *War*, 2006, mixed technique, assemblage, 40x55x20 cm

Stefanovits Péter: *Metamorphosis*, 2015, digital print, 150x150 cm

Szabados Árpád: *Bear Series I-IV*, 2012–15, digital print, 30x40 cm each

Szőcs Miklós TUI: *Ophelisk – Way Up High*, 2009, wood, 295x48x48 cm

Szurcsik József: *Passage into the Past*, 2012, acryl, oil, canvas, 165x200 cm

Ujvárossy László: *Crash and Love*, 2017, installation, 224x164 cm, canvas, wood, glass, sheet film, drawing, electric bulb, projection (Film: Teréz Murányi-Matza and László Ujvárossy)

Vargha Mihály: *Head II*, 1990–91, wood, 70x40x35 cm

Veress Sándor László: *Public Life in a Yellow Room*, 1992, oil, cardboard, 68x77 cm

Véssey Gábor: *Nervy Women with Mouse*, 2017, oil tempera, cardboard, 140x170 cm

Vinczeffy László: *Splinter* (1956), 2016, mixed technique, canvas, 50x50 cm

Kişisel Alan / Személyes tér / Personal space

Macar Sanat Akademişinin Güzel Sanatlar Bölümünün sergisi
A Magyar Művészeti Akadémia Képzőművészeti Tagozatának kiállítása
Exhibition of the Section of Fine Arts of the Hungarian Academy of Arts

Macar
Kùltür Merkezi

Isztambuli Magyar Kùltürális Központ
Hungarian Cultural Center in Istanbul

14.09.2017. – 12.11.2017.

Katalođu düzenledi, serginin kùratörü / A katalođuşt szerkesztette,
a kiállitás kùrátora / Editor of the catalogue, curator of the exhibition: Lajta Gábor
Kapak / borító / cover: Jovián György: *A park* (detay / részlet / detail)

© Magyar Művészeti Akadémia
© Szerzők / Autors

MAGYAR MŰVÉSZETI
AKADÉMIA

2017 yılında Macar Sanat Akademisi tarafından yayınlandı
Kiadja a Magyar Művészeti Akadémia, 2017-ben
Published by the Hungarian Academy of Arts in 2017

www.mma.hu

Yayımcı / felelős kiadó / publisher: Fekete György, başkan / elnök / president
Şef editör / felelős szerkesztő / managing editor: Palójtay Kinga
Çeviri / fordítás / translation: Pásztor Péter (eng.), Kraus Zsófia (tur.)
Tipografi / tipográfia / design: Alapfy László
Fotoğraflar / fotók / photos: Szelényi Károly 10, 11, 12, 13, 14, 15, 18, 19, 20, 21 22, 23, 24,
25, 26, 27, 28, 29, 32, 33, 34, 35, 36, 37, 40, 41, 46, 47, 48, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59;
Alapfy László (30, 31, 42, 43); Csáji Attila (16, 17); Móser Zoltán (38, 39);
Szabados Árpád (44, 45); Gottlasz Zoltán (49); Ujvárossy László (50, 51)
Tarafindan basılmış / nyomás / printed by: Kontaktprint Nyomdaipari Kft.
Basın direktörü / nyomda felelős vezetője / press director: Aba Béla

ISBN 978 615 5464 78 2

ALX HUNGARY

